

Srdce si nevyberá

Znenie výzvy:

PÁR: **Draco/Ron**; OBDOBÍ: **Po válce a jaro**;

ŽANR: **Romantika**; ZVLÁŠTNOSTI: **Draco je zahořklý díky handicapu (slepota, ztráta končetiny - to nechám na Tobě).**

Snad jsem na nic nezapomněla. Předem děkuji, **Benny**

- Ako som napísala v úvode, príbeh by sa mi nepodarilo nastrkať do jednej kapče, takže to bude na viac, zatiaľ si však rozsahom nie som sama istá, uvidíme, kam dospejeme :)

1. kapitola - Výpomoc

Ron zúrilo. Nedokázal to pochopiť a mal dojem, že jeho brat sa už úplne pomiatol. Dost' si s ním užili v čase, keď stratil svoje dvojča, ale toto... toto bol fakt príliš i naňho! A mamka s tatkom navyše neboli proti!

Ukladal krabice do regálu a v duchu soptil horšie ako talianska sopka Vezuv, ktorá pochovala Pompeje.

Fajn, Angelina bola síce tehotná a oni tu vážne niekoho potrebovali, ale prečo *jeho*, doparoma?

„Musíš tu tak trieskať?“ ozvalo sa za ním pobavene, a keď sa otočil, zistil, že sa díva priamo do bratovej usmiatej tváre. Najradšej by mu ten nahlúply výraz zotrel šmahom ruky. George sa na ňom evidentne dobre zabával. Už si na to mohol zvyknúť, pretože neraz sa stal terčom zábavy dvojčiat.

„A čo?!“ vypenil, keď sa vystrel do svojej plnej výšky.

George sa uškrnul. „Nič. Keď ti tie rachotivé raketle vybuchnú do ksichtu, nechod' sa mi potom sťažovať.“

Ron sa zamračil a až teraz si prečítal nápis na drevenej debničke označenej výraznou nálepkou - **KREHKÉ!** - a pod tým: „Rachotivé raketle - Pozor, výbušné!“

George sa otočil a zamieril preč, keď ho čosi napadlo. „Príde zajtra ráno. Nechcem žiadne problémy, tak sa ráč krotiť, jasné?“

Ron naňho nepekne zagánil. „Žiadne problémy? Robíš si žarty? Ved' on je pán **PROBLÉM!**“

George potriasol hlavou a uškrnul sa. „Ron, mal by si sa s tým zmieriť. Je skvelý v marketingu a ja ho potrebujem. Nechcem stagnovať ďalší rok. Potrebujeme nové nápady, a keďže tvoja predstavivosť je obmedzená a moja vyčerpaná...“

Ron iba zaprskal a otočil sa mu chrbtom, aby sa vrátil k práci. George si zahryzol do pery a v duchu si povzdychol. Naozaj dúfal, že sa spolu naučia nejako vychádzať. Ak s ním bez problémov vedel komunikovať on, Harry a dokonca Hermiona s Ginny a Nevillom, tak prečo nie jeho najmladší brat?!

George niečo tušil. A podozrenie v ňom neskrsló vo chvíli, keď sa Ron s Hermionou rozišli. Pravdou bolo, že mal dost' vlastných problémov na to, aby sa zaoberal ešte i bratovými.

Teraz však, keď sa konečne usadil, ako-tak sa spamätal z Fredovej smrti a jeho život sa ustálil, mohol viac premýšľať, starať sa o rodinu a viac si všímať. A toto... nemohol to jednoducho prehliadnuť.

Rozhodne, spolupráca tých dvoch bude minimálne zaujímavá. A ak jeho plán nevyjde, aspoň sa na tom ich večnom hašterení zabaví. Pretože tí dvaja sa vedeli podpichovať naozaj dokonale...

Ron si sadol k baru a objednal si pivo. Prvé do seba vylial na počkanie, s tým druhým sa pomaznal trochu dlhšie a to tretie si už naozaj vychutnával.

Zamračil sa. Stále mu nešlo do hlavy, čo si to ten George zmyslel. Vyhovárať sa na nejaký marketing a stagnovanie v obchode? Ved' mali nabité stále, každý boží deň!

Nešlo mu do hlavy, prečo práve on? Zo všetkých tých... ekonomických a finančných magorov, práve on?!

Nie, že by o ňom nepočul celé tie roky. Kde-tu zachytil správu, občas zavadil očami o článok v novinách, alebo ho čiste-náhodou stretol niekde na ulici a vyhol sa tomu naleštencovi širokým oblúkom.

A teraz ho bude mať priamo pod nosom!

Odpil si poriadny dúšok a položil pohár späť na barový pult.

„Môžem ti objednať?“

Otočil sa za hlasom, ktorý ho oslovil. Ten chlapík mohol byť v jeho veku. Mal tmavé, kučeravé vlasy a pokožku olivovej farby. A nadovšetko znepokojivé svetlomodré oči.

Ron sotva prikývol. Sám najlepšie vedel, že uvoľnenie potreboval ako soľ a... práve takéto. Pretože to sľuboval nielen výraz, ale i tie oči, ktoré si ho premeriavali obdivným pohľadom.

O pár minút neskôr ho ten človek - *Francesco, ak si po troch vodkách a ďalších dvoch pivách správne zapamätal* - privádzal do vytrženia nielen svojím jazykom, ale i ústami, ktoré obopínali jeho stoporený úd trčiaci z rozopnutých nohavíc.

Prebudil sa kedysi nadržanom a len čo zívól a zažmurkal, uvedomil si, že nie je vo svojej izbe a už vôbec nie vo svojej posteli. A tá ruka, ktorú mal prehodenú okolo pása...

Pootočil hlavou a potichu zahrešil. Nemal ani poňatia, ako sa ten chlap vedľa neho volá, ale bolo zjavné, že tu v noci pekne vyvádžali.

Privolal si prútik a použil na seba čistiace kúžlo. A potom bez toho, aby spiaceho neznámeho prebudil, si rýchlo pozbieral zo zeme veci a vyparil sa preč.

Zamieril priamo do práce, vybehol na poschodie do bytu, ktorý zívól prázdnotou a kde zvykol z času na čas prespať, prípadne sa osprchovať. Využíval ho hlavne po podobne prehýrených nociach, ako bola táto. Aspoň sa ho nikto na nič nevypytoval a pri mame by sa takému riziku nepochybne vystavil.

Na čo prilievať olej do ohňa, že? Akoby nestačilo, že je...

V duchu si povzdychol a vklzol do bytu. Cestou do kúpeľne zo seba sťahoval veci a dvere hlučne zatresol.

Doprial si pomalšiu sprchu a chvíľu tam len tak postál pod prúdom tečúcej vody. V hlave sa mu rojilo toľko myšlienok, až to bolo naňho celkom nezvyklé.

Ďalšia jednorázovka s mužom, ktorého nikdy neuvidí, hladný ako vlk a navyše, má pred sebou ťažký deň. Pri troche šťastia by ho vlastne ani nemusel stretnúť, napadlo mu, keď sa načiahol po mydle a začal sa konečne umývať.

Keď skončil, v kúpeľni bolo toľko pary ako v Bathských kúpeľoch.

V momente ako opustil sprchovací kút a vyšiel spoza závesu, začul prerývaný, šokovaný nádyh. Keď sa otočil, práve sa načahujúc po ručníku a teda stále kompletne nahý, zistil, že sa díva priamo do tváre tej plavovlasej fretky...

Mal dojem, že na malý moment zastal čas. Existovali iba oni dvaja v malom, uzavretom priestore zaplnenom rednúcou parou a hustnúcim napätím.

Vlastne mal pocit, že vzduch okolo nich sa plní statickou elektrinou, ktorej energia sa z akéhosi neznámeho dôvodu nahrnula priamo do jeho... slabín.

Ron zažmurkal, uvedomiac si, že niečo nie je v poriadku. Pár krokov pred ním postával Malfoy a tie sivé oči farby dymu ho rozšírenými zreničkami skenovali od hlavy po päty, milimeter po milimetri.

Z akého dôvodu sa však vzrušil, si nedokázal vysvetliť ani o niečo neskôr, keď odtiaľ vyštartoval ako namydlený blesk.

oooOOOoooOOOooo

Draco sa plecom oprel o veraje dverí, vd'ačný za akúkoľvek oporu. Tušil, že vychádzať s týmto Weasleyom nebude prechádzka ružovou záhradou, ale *toto*...

Chvíľu mu trvalo, kým sa mu upokojil dych a tep sa dostal nazad do normálu. Plavé obočie sa stiahlo nad očami, ktoré sa na malý moment privreli. A rozhodne nie preto, aby si mohol za viečkami detailne vybaviť znova obraz toho nahého tela!

Zahryzol si do pery a naklonil hlavu na stranu. *Tak dobre*, pripustil v duchu, *možno predsa len kvôli tomu*.

Nevideli sa od školy. Ak nerátal tie náhodné stretnutia niekde na ulici, čo ozaj nepovažoval za dôležité, pretože poväčšine on chytrou odvrátil pohľad v snahe ignorovať jeho existenciu a Weasley sa mu vyhol širokým oblúkom ako na povel.

Takto mu to vyhovovalo. Nepotreboval ich. Nikoho z nich. Aspoň istý čas, zo začiatku.

Až na to, že samota nebola dobrým spoločníkom a robila z neho nevrleho človeka. Preto bol rád nielen za Blaisa, ale i Pottera. Áno, Pottera, pretože ten sa napokon ukázal ako celkom

normálny a na nič sa nehral. Nedíval sa naňho ani zvrchu, ani cez prsty a to práve Draco potreboval ako soľ.

Po tom všetkom, po otcovom zadržaní a matkinom odsťahovaní sa do Francúzska, potreboval súrne nejakú dávku *normálnosti* tak nutne, ako závislý človek svoju drogu.

Toto nebola jeho prvá práca. Osvedčil sa na ministerstve ako schopný finančný poradca a dokonca pracoval pol roka za polovičný plat, len aby dokázal, že na to nielen má, ale že nie je skazený na kosť. Ich meno síce padlo do prachu, ale túžil ho pozdvihnúť a hlavne... očistiť. Či už to jeho otec schvaľoval alebo nie, nemal na výber. Nehodlal žiť na okraji spoločnosti, kde po porážke Voldemorta padli.

Len keby nie to zranenie...

Odlepil sa od dverí a vyzliekol zo seba župan, hebký a ľahký, ktorý mu neomíňal pokožku. Látka padla na zem k jeho nohám a on sa zadíval do stále trochu oroseného zrkadla.

Zažmurkal očami a náhle odvrátil pohľad. Nemohol sa na seba dlhšie dívať. Miesto toho opatrne vstúpil do sprchy a nastavil si primeranú teplotu vody. Siahol po mydle a uvedomil si, že len pred malou chvíľou sa kĺzalo po jeho nahom tele.

Zachvel sa a jeho tvár sa nevdojak zamračila. Nie, nemal by naňho myslieť takto. Nie takým spôsobom! K ničomu by to nevedlo.

oooOOOoooOOOooo

Prebodával ho takmer vražedným pohľadom a mračil sa ako boh pomsty, kým sa Malfoy skláňal nad nejakými papiermi a potichu sa s Georgeom o čomsi dohadovali. Nepočúval ich, pretože to nepovažoval ani za dôležité, ani za zaujímavé.

Nechápal však, prečo tu musel byť s nimi, ale jeho brat na tom trval.

Kým mali obaja hlavy sklonené nad papiermi, Ron si Malfoya pomaly, sústredene prezeral.

Bol vyšší, to rozhodne. A pôsobil vycivenejšie. Mal trochu prepadnuté líca a tie kruhy, čo mal ráno pod očami mu rozhodne nesvedčili. Teraz vyzeral opäť dokonale. Hútal, či mu nepomohlo nejaké skrášľovacie kúzlo. Už na škole počul, že slizolinčania využívajú všetko, z čoho majú i minimálny prospech.

Naklonil hlavu na stranu. Malfoyova pokožka nemala tú kriedovú farbu ako kedysi. Bola mierne opálená a vyzerala zdravšie. Mal širšie plecia, úzke boky a dlhé nohy. No a keď sa Malfoy otočil, aby z police stiahol akýsi šanón, obzrel si i jeho zadok.

Do-ko-na-ly! zaspieval jeho vnútorný hlas a on stihol uhnúť očami prv, ako si Malfoy všimne, kam sa mu díval.

O chvíľu neskôr vklzol do pracovne Angelinin patronus a George sa ospravedlnil.

„Draco, ak budeš niečo potrebovať, Ron ti rád pomôže,“ povedal a pozrel na Rona, ktorý stále mlčal ako hrob.

„A mimochodom," usmial sa George na brata, ktorý ho prebodával pohľadom, „ten byt... dal som ho na čas Dracovi, kým to tu nedá do poriadku," uškrnul sa. „Tuším som ti to zabudol povedať."

Ron sa zamračil. Bolo mu jasné, že už vie, čo sa prihodilo a v duchu si prisahal, že sa s ním o tom ešte pohovára, ale teraz zamrmlal iba veľavravné: „Tupec!" Nad čím sa jeho brat iba uškrnul a nedbalo mykol plecóm.

Osameli.

Ron mal pocit, akoby sa ocitol v pasci a tak sa zahniezdil. Draco Malfoy sedel za pracovným stolom jeho brata, vyzeral úplne... úžasne a...

Moment!

Ron potriasol hlavou a do tváre sa mu vzápätí nahrnula červeň. Nemal by si o ňom myslieť také veci. Vôbec by naňho nemal myslieť. Nech už sa ráno stalo hocičo!

„Nemusíš tu byť, nepotrebujem pestúnku."

To tiché zamrmlanie ho vyrušilo v zmätenom toku vlastných myšlienok, ktorými sa práve brodil. Bez slova vstal a opustil miestnosť.

Netušil, že muž, ktorého zanechal vo vnútri sa konečne uvoľnil a pustil sa do práce, lebo ho viac nerozptyľovala... neželaná pozornosť.

2. kapitola - Akt zmierenia

Jedol tak pomaly, akoby mu nechutilo. Dokonca ani nepostrehol matkin začudovaný pohľad, ktorým si ho chvíľu premeriavala. Zarazil sa až v momente, keď mu na čele pristála jej ruka.

„Nie si chorý?"

S povzdychom sa jej striasol. „Nie mami, som okej, vážne."

„Nechutí ti," skonštatovala a pozrela na jeho nedojedenú večeru. Ovocnú ovsenú kašu miloval odjakživa.

„Je to skvelé. Som len..." odmlčal sa. „Len som sa zamyslel."

Molly nakrčila čelo ešte viac. Takto ho nevidala. Teda, nie tak často. „Tak čo ťa potom trápi? Srdcové problémy?" nadškrtla jemne, rozväzujúc si zásterku s motívom čerešní.

Ron cítil ako sa mu do tváre hrnie rumenec. Toto nebola téma, ktorú by túžil rozoberať akurát so svojou matkou.

„Mami, ja..." zamrmlal, keď ho prerušila. Zjavne v tejto téme zastávala celkom odlišný názor.

„Mal by si si niekoho nájsť, Ron. Nemôžeš byť celý život sám. Máš dvadsať sedem. Najvyšší čas, aby si mal vlastný život, partnera a...“

Očervenel ešte viac a zahanbil sa. „Viem, ale nie je to také ľahké. A tiež viem, že som posledný, ktorý vám tu ešte zacláňa. Mimochodom, zajtra si zbalím tých pár slivák a odsťahujem sa.“

Molly sa zamračila. „Ako to, zacláňa? Zle si ma pochopil, synček.“

Povzdychol si a odtisol od seba nedojedenú večeru. „To je jedno. Ten byt som si vyhladol už skôr, len som si naň potreboval našetriť. Páči sa mi a nerád by som ňo prišiel.“

„Myslela som, že sa chceš zabývať v byte nad firmou.“

Pokrútil hlavu. „Ten je momentálne... obsadený. I tak som chcel niečo väčšie. A svoje.“

„Tak čo ťa potom trápi?“

Pokrčil plecami. „Nerieš to, dobre?“

Už-už otvárala ústa, aby mu čosi povedala, keď sa zarazila. Miesto zbytočných rečí ho iba pohladila ho po vlasoch a on sa konečne pousmial. „Mám ťa rada. Takého, aký si.“

Ron sa uškrnula. „Viem. A ďakujem ti za to.“

„Pôjdem si ľahnúť, dobre?“

Molly prikývla a dívala sa za ním do vtedy, kým nezmizol na poschodí.

oooOOOoooOOOooo

Ron stál v sprche a nechal sa obmývať teplými kvapkami vody, ktoré z neho zmývali zvyšky speneného mydla.

Keď si neskôr vytieral vodu z vlasov, musel sa nad maminým pokusom zdvihnúť mu náladu pousmiať. Lenže napriek tomu sa cítil... na hovno.

Nikdy si nepripadal nijako zvlášť zaujímavý. Farbu vlasov mal výraznejšiu ako jeho bratia. Dokonca i pehy, ktoré mu sedeli na nose svietili i na diaľku. Nevedel, čo ho robí väčšmi nepríťažlivým. Tie vlasy, tie príšerné pehy, alebo skostnatená povaha.

Mal takmer tridsať a cítil sa ako zrelý šesťdesiatnik s tým rozdielom, že toho prežil žalosť málo a stále býval v rodičovskom dome. Chabý, ba až biedny milostný život tomu nepridal.

Ale mohol vari za to, že si pripadal taký obyčajný, nezaujímavý, a že doteraz nestretol nikoho, ku komu by zahorel vrúcnejším citom, ako k maminmu jablčnému koláču?

A nedalo sa povedať, že by bol nejako priberčivý. Skôr... ostýchavý a uzavretý. To bolo jeho prekliatie! Azda preto, lebo o sebe nemal práve valnú mienku a vždy sa skôr podceňoval. Ako

najmladší zo šiestich synov to ozaj nemal ľahké, pretože každý z bratov v niečom vynikal, kým on... Škoda pomyslieť.

A to sa v tých trudných myšlienkach nedostal ani k vlastnému výzoru. Teda, zatiaľ.

Keby nie tých pár pív a trocha pálenky, čo si naposledy tak veľkoryso doprial, určite by sa neprebudil pri tom chlapíkovi v jeho posteli.

Nikdy nebol žiadnym Don Juanom, ale pár tých sexuálnych skúseností - *ak sa to tak vôbec dalo nazvať* - za sebou už mal. Ak pravdaže nerátal Hermionu, pretože sex s mužom, bolo niečo celkom iné.

Dospievanie bolo vážne zložitú obdobie jeho života, odhliadnuc od toho, že im na krk stále dýchal lord Voldemort.

Prísť na to, že ho priťahujú muži a nie ženy, nech sú akokoľvek atraktívne a navyše nebáť si to priznať, to bol oriešok. A chvíľu mu trvalo, kým ho rozlúskol. Mal obavy, ako inak. Šalel pri predstave, ako na to zareaguje Hermiona, jeho rodina... a aj keď sa tie obavy napokon ukázali ako zbytočné, nezbavil sa ich doteraz.

Cítil sa tak trochu ako outsider. A to, že bol stále sám ako kôl v plote tomu nepomáhalo.

Oholil sa, utrel si tvár a naniesol si na pokožku balzam. Natiahol na seba pyžamové nohavice a odobral sa do postele s myšlienkou na to, že je samá ruka a noha.

Zadíval sa do stropu a spomenul si na novoročný ples.

Tam sa prvý raz bozkával s mužom. A to s Billovým kolegom Martinom, ktorý pracoval na Oddelení náhodných kúziel. Najprv sa len rozprávali, nudiac sa spoločne v kúte prečáčkanej miestnosti, pili a napokon sa k nemu Martin naklonil a s posledným úderom polnoci mu vtisol bozk priamo na pery.

A on stuhol. No než sa nazdal, Martin ho bozkával ako o život, premiestnil sa s ním do akejsi tmavej miestnosti a pomiloval ho na niečom pracovnom stole.

Chvíľu sa stretávali. Tajne. Vlastne to bolo do momentu, kedy mu dal zbohom kvôli inému. Ešte teraz si vedel živo vybaviť ten jeho pohľadový úsmev aj tón, akým povedal - *Láska? Tá je iba pre bláznov a heterosexuálov.*

Nie div, že si dal na čas pokoj. A potom si jeho brat odrazu zmyslí, že potrebuje Malfoyovu pomoc a on sa zloží ako domček z karát pod jeho jediným pohľadom. Neslýchané! Kam to len speje? Do vlastného pekla?

Ron sa pretočil v posteli a zadíval sa do tmavej noci cez malé okno svojej izby. Tak málo stačilo, aby ho to vytočilo a ešte menej, aby sa dal tým neznámym chlapom v bare zatiahnuť do postele.

Zívol si.

Malfoy... nevyzeral na to, že by bol býval takým chrapúňom ako kedysi. Už nepôsobil tak noblesne, hoci bol stále sakramentsky elegantný a... to všetko. Ani jeho oči nesršali chladom a nemrazili. Skôr boli obozretné a mali v sebe čosi, čo nedokázal identifikovať. Hermiona by to isto rozlúštila okamžite ako nejaký rébus. On nie.

Miatlo ho to. A ešte viac ho miatla reakcia jeho vlastného tela...

Prehadzoval sa na posteli dlho do noci, kým sa mu konečne podarilo zaspáť.

oooOOOoooOOOooo

Ron ho nebadane pozoroval. Popíjal svoju kávu a sledoval, ako sa nenútene pohybuje po sklade, občas nahliada do tej-ktorej krabice, vyberie z nej nejakú čačku a prečíta si návod. Občas sa zamračil, občas uznanlivo prikývol a sem tam sa dokonca rozosmial.

Uvedomil si, že tento druh smiechu - *uvolnený a veselý* - uňho nikdy nepočul. Z nevysvetliteľného dôvodu sa mu to celkom zapáčilo. Okrem iného a on by to nepriznal, páčilo sa mu všetko, na čo sa práve... nerušene díval.

Spomenul si, čo mu o ňom hovoril Harry, Hermiona i jeho sestra. Ako mu vyčítali jeho predsudky a áno, skostnatenosť a teraz dospel k tomu, že možno mali pravdu. Možno sa Malfoy naozaj zmenil. Ale veriť tomu bolo skutočne ťažké.

Jedno však bolo isté. Dozrel vo veľmi príťažlivého muža a Ronovo telo naňho reagovalo sebe vlastným spôsobom. A veľmi neželaným.

A stačil jeden pohľad na tie správne partie a cítil, ako tuhne...

Z úst mu sotva počuteľne splynula nadávka a objekt jeho záujmu sa prudko zvrtol. Ron stárpol, vzápätí sa začervenal a v duchu si vynadal.

„Ty ma špehuješ?“

Tá otázka prišla nečakane a vplyvom nej očervenel ešte viac. „Jasné, že nie!“ vyštekol a vpochodoval dovnútra. „Len som...“ stisol pery do tenkej linky a na moment uhol očami. „Je pol tretej. Ešte si neobedoval a za rohom je fajn reštika, tak ma napadlo, či by si...“

„Dobre,“ prerušil to nešikovné pozvanie a Ron tam ostal stáť s pusou dokorán.

„Dobre?“ zopakoval šokovane.

„Dobre,“ prisvedčil Draco znova. „Som hladný a pauza mi príde vhod.“

Ron sotva prikývol. Pravdou bolo, že na obed akosi zabudol i on, čo nebolo jeho zvykom. Napadlo ho, či naňho niečo nelezie.

Len tam tak postával s nedopitou kávou v ruke, cível na Malfoya a jeho myseľ sa voľne túlala.

„Tak ideme? Alebo si si to rozmyslel?“

Zamračil sa. „Isteže nie,“ odvetil a vykročil napred. I tak predsa sľúbil, že sa k nemu bude chovať slušne, takže by to mohol byť - akýsi akt zmierenia, nie?

Draco si povzdychol a zahryzol si do pery. Uvažoval, či to bol dobrý nápad, ale cúvnuť? To nie. Prežije to. Prežil už horšie veci.

A popravde, bol naňho zvedavý.

3. kapitola - U Krvavého baróna

Ošumelá krčmička nepôsobila tak zle, ako sa na prvý pohľad zdalo. Mohol tušit, že Weasley bude práve na tento typ verejných a spoločenských zariadení, ale napodiv mu to zas až tak veľmi neprekážalo.

Okrem toho, bolo tu príjemne teplo, útulne a hlavne čisto. Klobúk dolu majiteľovi.

Sadli si.

„U Krvavého baróna som ešte nebol,“ povedal zamyslene, keď zo seba zhodil habit a sadol si za drevený stôl, ktorému trónil malý modrý obrus v tvare štvorca, s popolníkom a skleneným kahancom, v ktorom horela zapálená čajová sviečka. Ako mohol súdiť podľa vône, cítil zelené jablko.

„Kto vie, či ten váš slizolinský duch o tomto mieste vôbec vie,“ uškrnul sa ryšavec, keď si sadol i on a načíahal sa po menu. Akurát, že to spravil v rovnakom čase ako jeho plavovlasý spoločník a ich ruky sa náhodne dotkli.

Prekvapivo bol Draco ten, kto ruku stiahol a v nasledujúcom momente ostal príjemne zaskočený, pretože Ron vytiahol prútik, aby menu kúzlom rozmnožil a jedno mu podal.

„Ďakujem,“ zamrmlal a trochu neistý týmto celkom milým gestom ho roztvoril, aby doň nahliadol. Bol vskutku zvedavý, aké špeciality tu môžu mať.

Okrem toho, jeho žalúdok bol až žalostne prázdny a teraz sa hlásil o slovo. Trochu hlučne. Keď sa im stretli pohľady, Weasley sa iba uškrnul.

„No hej, keď zanedbáš poriadnu stravu, potom sa nečuduj tomu koncertu.“

Draco nad tým iba pokrútil hlavou, ale uvoľnil sa. Po chvíli sa pri nich pristavil čašník, aby zobral ich objednávku a doniesol im aperitív.

Ron sa úprimne začudoval, keď si aj on objednal d'atelinové pivo. Bol by dal ruku do ohňa za to, že to bude skôr nejaký poriadne drahý druh toho najlepšieho vína. Jeho rozčarovanie nad týmto úkazom však Malfoy vôbec nekomentoval.

Plavovlasý muž si objednal ako prvý. Krabiu polievku a prepelicu na víne s opekanými zemičkami a restovanou zeleninou.

Ron si vybral hrachovú polievku a stredne prepečený steak so zemiakovou kašou a mrkvovým šalátom.

Jedli v tichosti, pričom na seba vrhali spočiatku iba kradmé pohľady. Až potom ticho prelomil Ron.

„Harry vravel, že sa vo financiách vyznáš. Bol rád, že si bratovu ponuku prijal.“

„Ale ty nie,“ odušil Draco, s pohľadom zaboreným do hlbokého taniera. Práve dojedal polievku.

„Nie.“

Znova sa medzi nimi rozhostilo ticho. Čašník odniesol prázdne taniere a doniesol druhé jedlo. Zaprial im dobrú chuť.

„Myslím, že som netušil, čo môžeme očakávať. Ale zdá sa, že si sa naozaj zmenil.“

Ronova poznámka ho prinútila dvihnúť pohľad od jedla. „Ale?“

„Neverím, že sa človek môže zmeniť zo dňa na deň. Nič v zlom.“

Bol úprimný a na nič sa nehral. To mu musel uznať k dobru. Stále lepšie, akoby sa mu tu pretvaroval a hral trápne divadlo.

„Nie, to určite nie,“ prehodil tlmene.

„A predsa mám dojem, že je čosi inak,“ pokračoval ryšavec, neprestával sa naňho dívať.

Iritovalo ho to a rozčuľovalo. Intenzita toho belasého pohľadu mala silu balvanu, ktorý ho prigniavil, ale ho Ron mohol skúmať ako nejakého zaujímavého chrobáka.

„Skutočne?“

Ron prikývol. „Mimochodom, to ráno ma mrzí. Ozaj som netušil, že ti brat prenechá horné priestory. Občas som tam zvykol prespať.“

„V poriadku. Veď sa nič... vážne nestalo,“ povedal s krátkou odmlkou, len aby zvolil správne slovo. Avšak spomienka na to ráno v ňom vyvolala tie najrozporuplnejšie pocity. *Túžbu, zmätok a obavy.*

Nič, k čomu by sa mu viazali príjemné spomienky.

„Ako dlho sa vlastne zdržíš? George mi to nevedel povedať.“

Draco pokrčil plecami. „Ako dlho to bude potrebné. Ale nemyslím, že by na tom bola firma tak zle, ako to vykreslil.“

Ron si víťazoslávne odfrkol. „Vravel som mu to!“

Draco s úsmevom prikývol. „Problém je v tom, že momentálne stagnujete, čo nie je dobré. Vývoj nových produktov zaostáva a trh je presýtený starým, opozieraným tovarom. Necháp ma zle, sú to úžasné veci,“ poznamenal na margo Ronovho zamračenia. „Ale chce to nápad. Lepšie povedané, nie jeden. Potrebujeme preskúmať súčasný stav. Zistiť, aký je dopyt a vyhovieť požiadavkám zákazníkov. Od tých najmenších, po tých najstarších.“

Ron takmer zabudol zavrieť ústa. „Zdá sa mi, že sa v tom skutočne vyznáš, Malfoy.“

Draco sa uškrnul, ale nebola v tom tá jeho typická školská povýšeneckosť. „Nestačilo by Draco?“

Ron po chvíli prikývol. „Myslím, že hej. Bude to praktickejšie. I tak sa zdá, že ťa budem mať chvíľu na krku, takže...“

Draco sa zarazil. Predstava, že ho bude mať na krku a ešte k tomu doslovná bola... veľmi zaujímavá. Aspoň z jeho uhla pohľadu.

Práve, keď si nabodol na vidličku ďalší kus lahodného mäska, dvere krčmy sa otvorili. Dnu vstúpil muž, z ktorého mu skrútilo žalúdok už len pri jedinom pohľade. Celkom inštinktívne sa nahrbil a pravačku stiahol pod stôl. Prstami objal prútik.

Cítil ako mu vstávajú všetky chlípky na tele a po chrbte mu stekajú studené pramienky potu. Nespustil z toho muža pohľad, kým znova neopustil miestnosť bez toho, aby jeho prítomnosť postrehol.

Ron si to samozrejme všimol. Zamračil sa a pohľadom vyprevádzal toho chlapa preč. Keď sa k Dracovi znova otočil, v tvári mal nechápavý výraz.

„Nebol to tvoj...?“

Zmĺkol. Draco bol bledý ako stena. Ruka na stole, ktorá objímala korbel' piva křčovitým zovretím sa mierne chvela. Uvedomil si, ako málo toho človeka, ktorý mu sedí oproti pozná. A v duchu si zaumienil, že by možno nebolo do vecí, keby to napravil.

Dojedol, ale Draco sa svojho obeda už nedotkol. Ron požiadal čašníka, aby mu to zabalil. Zaplatil za oboch a pobrali sa preč.

Draco v ten deň už nebol schopný ničoho. Hneď ako sa vrátili do firmy, odobral sa na poschodie a zavrel za sebou dvere.

Vedel, že ho ryšavec pozoruje z prízemí upreným pohľadom azúrových očí. Netušil však, že si v duchu navyše prisahal tú hádanku i rozlúštiť.

4. kapitola - Jeden veľký otáznik

Ron si vydýchol. Rukávy kockovanej košele vykasané po lakte, na čele sa mu perlil pot. „Vieš, občas nie je zlé kúzla vynechať a vypotiť sa ako mukel.“

Jeho starší brat sa uškrnul. „Hovor za seba, Weasley!“

Ron si odfrkol a hodil sa na sedačku, ktorú práve vyterigali hore krátkym schodiskom pred vstupnými dverami aj s Harryho pomocou. Ešteže býval na prízemí.

„Kam to mám dať?“ opýtal sa zelenooký čarodejník. Harry pred sebou levitoval tri krabice naraz.

„Čo v tom je?“ opýtal sa Ron.

„Knihy.“

„Knihy?“ zaznelo od Georgea šokovane. „Nevedel som, že vieš čítať.“

„Idiot,“ zamrmal Ron a ukázal Harrymu miesto, kde krabice zložiť. Hneď na to vstal a otvoril prvú z nich. Vybral odtiaľ akýsi časák a usmial sa. „Prvé vydanie príbehov Androsa Nepremožiteľného.“

„To som si mohol myslieť, že v tom bude háčik.“ George si nevšímal bratov nasupený pohľad a rozlúčil sa s nimi, kým Harry sa na ich doberaní sa iba dobre bavil. Ako napokon vždy.

„Máš v chladničke nejaké pivo?“

Ron prikývol. „Dones aj mne, prosím.“

Kým sa Harry vrátil nazad, bola jedna z krabíc, ktorá obsahovala zbierku časopisov vyložená a druhú práve otváral.

Harry do nej zvedavo nazrel a podivil sa, keď nevidel očakávané komiksy. „Encyklopédie?“

„Keby to videl George, asi ho klepne, čo?“

„Určite,“ prisvedčil Harry a podal mu fľašu otvoreného datelinového piva. Sadol si na gauč a rozhlíadal sa okolo. „Nevyzerá to tu najhoršie. Fajn flek.“

„Ďakujem.“

„Môžeš si sem vodiť svoje... hm, rande,“ usmial sa, ale Ron ho prebodol pohľadom.

„Akoby som bol jedným z tých, ktorý striedajú partnerov ako ponožky,“ frflal dotknuto.

Harry sa ošil a odkašľal si. „Veď vieš, že som to nemyslel zle. Len... určite nechceš ostať kvôli tomu sám, nie?“

„Nie,“ povzdychol si. „Nebudem zbytočne tlačiť na pílu, chápeš? Keby mi išlo len o sex, ostanem s tým nadržaným kreténom,“ zamrmlal a vybral ďalšiu objemnú knihu. Muklovskú. Tú mu darovala pred pár rokmi Hermiona.

Harry ho samozrejme chápal a trochu s ním aj súcitil. Neprechádzal si práve najľahším obdobím, ale ako pozitívum bral už to, že Ron sa v tejto oblasti viac... uvoľnil.

Boli pamätné časy, kedysi pôsobil ako skostnatený moralista a absolútny puritán a to bol v puberte, kedy človekom mávajú hormóny ako s anglickou vlajkou v prudkom vetre. O sexe mal dokonca problém hovoriť, ale táto dekáda jeho života bola našťastie za ním.

On by síce Billovmu kolegovi asi neďakoval za malé „zaškolenie,“ ale Harry bol rád, že jeho priateľ viac nie je v tomto smere taký zakríknutý, úzkostlivý a hanblivý. A hoci mu chvíľu trvalo, kým sa vyrovnal s faktom, že je homosexuál, už to nebral ako svoje prekliatie.

„Ako to ide s Dracom?“ odbočil od citlivej témy a vrátil sa na bezpečnejšiu pôdu.

Po tej Harryho otázke Ronovi čosi napadlo. Zvraštil čelo, nechal knihu knihou a otočil sa k nemu so zaujatým výrazom v tvári.

„Čo o ňom vieš?“

Harryho obočie sa trochu nadvihlo. „Ako to myslíš?“ Poznali ho predsa už nejaký ten piatok, takže jeho otázke celkom neporozumel.

Ron sa presunul ku kreslu a sadol si na mohutnú opierku. „Správa sa tak... uzavreto. Nikdy taký nebol. Pamätám si ho ako poriadne povýšeneckého bastarda a nejde mi do hlavy, že sa teraz chová ako mierumilovné jahňa. Niečo za tým musí byť,“ vysvetľoval zamyslene, čo za tých pár dní vypozeroval.

Harry mykol plecami. „O ničom neviem. Možno si len vstúpil do svedomia. Uvedomil si, aký bol debil a teraz to chce napraviť.“

„A čo ak to na nás iba hrá a chce sa v skutočnosti pomstiť?“ nadhodil zamyslene, ale Harry pokrútil hlavou.

„Nie. Uznávam, že by mohol, ale čo by z toho mal? Dobrý pocit? Pochybujem. Ale súhlasím s tebou v tom, že je uzavretý.“

Chvíľu mlčali, kým Ron v mysli preberal ďalšiu vec. „A čo jeho foter?“

Harry si odpil z piva. „Starý Malfoy?“

„A kto iný?“ ozval sa Ron trochu podráždene. „Alebo poznáš iného?“

Jeho dlhoročný priateľ a teraz už i švagor sa uchechtol. „Pokiaľ viem, Draco ho nikdy nespomínal. Teda, raz. Vraj s ním prerušil všetky kontakty, ale vieš to, je to jeho otec a on je jeho jediný syn. Okrem toho, asi tri týždne dozadu ho pustili na slobodu. Skrátili mu trest o šesť mesiacov za dobré správanie.“

Ron z toho veľmi múdry teda nebol. Pošúchal si rukou bradu, na ktorej sa črtalo niekoľkodňové strnisko. „Pred pár dňami sme sa boli s Dracom najesť u Krvavého baróna,“ bylsol po Harrym pohľadom. „Čiste v záujme dobrých vzťahov, chápeš?“

„Chápem,“ prisvedčil Harry, ale kútiky úst mu skrúcalo pobavením nahor. Ron sa rozhodol nevšimáť si to.

„Keď odrazu vošiel dnu starý Malfoy, Draco zbledol a tváril sa, akoby zbadal smrtku.“

Harry zvažnel a prikývol. „Asi sa nerozišli v dobrom. Ako som vravel, otca nikdy nespomína. Možno za tým nič nie je a možno je. Všetci sme mali svojho času pohnutú minulosť. Prečo by mali byť výnimkou práve oni, keď boli vlastne v epicentre diania ako Voldemortovi prísluhovači?“

S tým musel Ron súhlasiť. Keď Harry odišiel, vybalil poslednú krabicu s knihami a odobral sa do sprchy. Na dnes mal toho dosť a večer sa chcel zastaviť v neďalekom podniku.

Miestnosť sa kúpala v šere a záplave farebného svetla. Hudba znela na jeho vkus trochu prihlasno. A bolo tu teplo.

Prerážal si cestu k baru cez davy tancujúcich tiel. Polonahých i provokačne oblečených. V prievitných, či sieťovaných tielkach, v ktorých dokonale vynikala bezchybná muskulatúra mužských trupov vystavených na obdiv.

Ignoroval dotieravý dotyk, ktorým niekto drzo preskúmal pevnosť jeho zadku v upnutých džínsach. Obdivné zahvízdanie pohltit okolitý rámus, takže ho prepočul.

Objednal si a oprel sa o bar chrptom. Dnes tu bolo plno, ale čomu sa diviť. Sobotňajšie večery to tu vyzeralo rovnako zakaždým. Navyše, bol to jediný poriadny bar svojho druhu tu, v čarodejníckej štvrti Londýna.

„Obzeráš sortiment?“

Otočil hlavu a v tvári sa mu zjavil nefalšovaný údiv. Vedľa neho nestál totiž nik iný ako Draco Malfoy. Ron neodpovedal. Iba si ho mlčky premeral pohľadom od hlavy po päty.

Bol dokonale nahodený. Ako inak, veď to bol Malfoy.

Čierne nohavice mu dokonale sedeli a on nepochyboval, že ich mal ušité na mieru. Tmavomodrá košeľa s nedopnutými dvoma gombíkmi pod krkom odhaľovala alabastrovo bielu pokožku. Plavé vlasy sčesané dozadu.

Uvedomil si, že šedé oči sa naňho dívajú trochu ostražito a aristokraticky súmerná tvár javí skoro nepatrné známky napätia.

Pomaly prikývol. „Nevedel som, že si...“

„A ty to vešiaš každému na nos na počkanie?“ odvetil mu slizolinčan protiotázkou.

„Nikomu do toho nič nie je,“ zahundral a bol si vedomý svojej pichľavosti. Akosi si nedokázal pomôcť.

„Súhlasím,“ povedal Draco, čím ho dokonale odzbrojil.

Toto nečakal. Tipoval by so skôr na nejaké to podpichovanie a urážky, nie na okamžitý súhlas.

„Vie to niekto? Povedal by som, že Harry hej. Možno i... George?“

Ron naňho úkosom pozrel. A prikývol. „Rodina.“

„To si lepší.“

Mal to brať ako kompliment za odvahu?

Boli vyrušení akýmsi chlapíkom, ktorý pristúpil k Dracovi, aby ho vyzval do tanca. A na Ronovo prekvapenie s ním Malfoy šiel.

Ron sa ostal pozerat' z bezpečného miesta pri bare. Znova preskenoval osadenstvo baru v tom mizerne blikotajúcom svetle, kým svoju pozornosť neupriamili na Malfoya. Nie, že by bol naňho zvedavý, ale... tak akosi upútal jeho pohľad bez toho, aby sa o to snažil.

Ostal sa prizerať, ako sa tí dvaja zvíjajú na parkete v rytme tanca. Ako sa Dracovo štíhle telo pohupuje do hudby, a ako farebné svetlá maľujú jeho obvykle bledú tvár.

On nikdy netancoval. Nešlo mu to. Bol absolútne drevo, i keď sa Hermiona s Ginny snažili o nemožné, dosiahli minimálny úspech. Už nikomu nepošliapal špičky topánok, ale to bolo všetko.

Za to Malfoy bol absolútne zmyselný, prirodzený a... on po prvý raz zatúžil ovládať svoje telo tak, aby dokázal napodobniť tie opičie pohyby, ktoré tu všetci predvádzali.

A on odrazu stál pred ním. Ten plavovlasý slizolinský boh, malfoyovské princiatko sa odvážilo predstúpiť pred neho a natiahnuť k nemu tú svoju dokonalú, pestovanú ruku.

Len merlin vedel, prečo mu nedokázal odolať. Ron sa však cítil ako uhranutý. Tým iskrivým pohľadom, mierne rozhalenou košľou, alebo možno dychtivo pootvorenými perami, či čím to vlastne bolo. Nevedel, ale nenašiel v sebe silu zaoberať sa tým. Akoby v jednom momente prišiel o vlastnú vôľu.

Malfoy ho chytil za ruku a viedol za sebou, ich oči zakliesnené do seba s úžasnou intenzitou. Akoby to bolo kúzlo, ktoré musel za každú cenu udržať.

A potom si ho ten šedooký démon pritiahol bližšie a máličko sa pousmial. „Rob len to, čo ja. Nič viac. A dýchaj, Weasley,“ napomenul ho s tlmeným smiechom a s ústami tesne pri jeho uchu. „I keď som si istý, že by sa tu našli nejedny ústa, ktoré by ti nadšene dali dýchanie z úst do úst.“

Ron sa takmer rozosmial. On si taký istý nebol. Ale poslúchol.

„Vnímaj len hudbu,“ pošepli tie horúce ústa, ktoré sa mu obtreli o pokožku.

Prekvapene si uvedomil, že sa pri tom nevinnom geste zachvel, a že rozhodne nevníma len hudbu. Vníma i jeho. Nedalo sa inak. A všetkými zmyslami.

Obklopila ho Dracova vôňa i Draco sám. Viedol ho obratne a šikovne. Ron mal konečne prvý raz pocit, že nepôsobí ako totálne drevo a neexistuje žiadna možnosť, aby sa zosmiešnil, lebo sa hýbe nekoordinovane ako muklovský žeriav na stavbe.

Uvedomil si, koľkokrát videl Malfoya predtým tancovať, i keď to bolo ešte v škole. A túžil po tom, aby mu to išlo rovnako dobre. Bolo nanajvýš podivné, že sa mu to podarilo práve teraz. *S ním.*

Hudba hrala ďalej a tlkot jeho srdca sa prispôbil bubnom znejúcim mu v ušiach. Čas sa spomalil.

Ronove paže sa akosi samé utiahli okolo štíhleho pása a Malfoy sa nebránil, keď si ho pritiahol bližšie. Tanocovali, telo na telo. Malfoyova ruka vyšplhala po jeho predlaktí až k ramenu a ostala tam. Ich oči stále nestratili kontakt. Až doteraz, kým Ron neskľzol pohľadom k jeho ústam.

Vyzerali dokonalo ako i ten zvyšok Malfoya a on ho odrazu celkom iracionálne zatúžil ochutnať.

Sklonil hlavu, ale zarazil sa skôr, ako stihol urobiť nejakú hlúposť. Cúvol a pustil ho. Ten čarovný moment, moment, kedy je všetko dovolené a všetko sa smie bol nenávratne preč.

V hlave mal obrovské prázdno a jeden veľký výkričník.

„Prepáč, ale ja... budem musieť ísť,“ vykoktal, ruky pre istotu zaháknuté vo vreckách džínsov. Malfoy iba prikývol. Mlčky.

A kým sa Ron spamätal, plavovlasý slizolinčan si privolal odkiaľsi bundu a odišiel prvý. Stratil sa mu z dohľadu, kým on tam len stál ako kôl v plote. Srdce mu však ešte vždy prudko búšilo a v ušiach mu hučala vlastná spenená krv.

Mysľou mu prebehlo, že sa práve dopustil chyby.

Ako bolo možné, že sa s ním toto dialo akurát pri ňom? napadlo mu skôr, ako sa i on pobral preč.

Kráčal vyludnenými uličkami Šikmej s rukami vo vreckách a nedokázal naňho prestať myslieť. Akoby mu počaroval! Malfoy bol preňho kedysi povestným trňom v päte, lenže teraz sa stal priveľkým otáznikom.

Ron zdvihol pohľad a zadíval sa do okien bytu nad podnikom, udivený, kam ho vlastné nohy doniesli. Malfoy bol už evidentne doma.

A ako sa tak díval z tmavej ulice do okien na poschodí, uvedomil si, že v ňom rastie túžba. Túžba spoznať toho nového Malfoya a dostať sa k nemu bližšie. Bližšie ako bol dnes v noci, keď sa ich ústa takmer spojili, než zbabelo cúvol.

Pred pár dňami si sľúbil rozlúštiť hádanku menom Malfoy. Dnes k nej pridal ešte čosi navyše.

Usmial sa sám pre seba a odmiestnil sa domov.

5. kapitola – V Rokville

Vonku lialo ako z krhly. Sova, ktorá pred malou chvíľou zosadla na podobločnicu dala jasne najavo svoju neľúbosť k tomuto počasiu, keď sa otrepala hneď ako jej otvoril.

„Došľaka!“ zamrmlal, utierajúc si kropaje vody z offkanej tváre. „To si s tým nemohla chvíľu počkať?“ uthol sa na ňu hnevливо, ale ona ho ignorovala a natrčila mu nohu.

„Asi má dojem, že si sa zabudol umyť,“ doberal si ho George, ktorý sa na tom dobre bavil. „Alebo vyzeráš trochu unavene.“

Draco to nekomentoval. Odviazal jej z paprčky list a pustil ju kadeľahšie bez toho, aby ju odmenil sušienkou. Okno zavrel a šumenie dažďa razom utíchlo, i keď drobné, vytrvalé kvapky neprestali dorážať na okenné tabule.

Zarazil sa, keď rozoznal písmo na obálke a po chvíli nemého zízania si ho rýchlo vložil do vrecka.

„Podľa toho ako tá sova ťukala zobákom do okna by som povedal, že to bolo niečo dôležité,“ nadškrtol zvedavo George, ale Draco mu nevenoval ani pohľad.

„To počká,“ zašomral v odpovedi a znova sa pohlúžil do študovania záznamov.

Lenže George sa nenechal tak ľahko odbiť. „S Ronom je to všetko v pohode? Zdalo sa mi, že sa jeden druhému vyhýbate. Ak mu mám prehovoriť bratsky do duše, stačí povedať.“

Draco na moment odtrhol oči od rozčítaného textu a sústavy čísel. „Nie. Je to v poriadku. Naozaj. On... je v pohode.“ A znova sklonil hlavu.

George sa zamračil. Možno by mal počúvnuť Harryho radu a dať im voľný priestor. Možno to chce čas. A ak nie, tak zjavne Ron nie je Dracov typ. Nie všetci letia na vytiahnutých ryšavcov s pehami na nose.

Na druhej strane, neprijal ho preto, aby mladý Malfoy skončil v posteli jeho mladšieho brata. Prijal a platil ho za služby, ktoré mu mohol poskytnúť v podnikaní. Ak by sa niečo vyvinulo inak, bol by to nepochybné iba prínos. Pre obe strany. Ak dobre odhadoval.

Všetko by bolo v poriadku, keby si pred časom nevšimol Ronove obdivné pohľady vysielané Malfoyovým smerom. I napriek tomu, že on sám si ich možno nebol vedomý. Vyzeral ako vyhladovaný lev, ktorý sleduje šťavnatú gazelu.

George si pretrel unavené oči, poposadol si a zavrel účtovnú knihu. Brko odložil nazad do kalamára. Pridlho mu to vrtalo v hlave. Mal by sa nejako odreagovať a nechať mladšieho brata, nech si rieši svoj milostný život sám. Napokon, vek už na to mal.

Bez dlhších rečí sa ospravedlnil a opustil miestnosť. Draco to iba privítal. Mal Georga celkom rád a bola s ním väčšinou zábava. No nie dnes.

Odsunul stoličku od stola a vstal. Siahol do vrecka a vytiahol obálku, ktorá ho v rukách doslova páčila. Otvoril ju s trasúcimi sa prstami a obavou, čo v nej nájde.

oooOOOoooOOOooo

Ron zaklopal na dvere bytu na poschodí. Nikto sa neozýval a trvalo to už nejakú chvíľu. Obával sa i preto, lebo bol svedkom toho, v akom stave sa Malfoy včera v noci vracal domov.

Jeho obavy preto boli opodstatnené.

Zaklopal znova. „Ak neotvoríš, prisahám, že vpálím dnu, Malfoy.“

Dvere povolili a on sa zamračil. Vošiel a povzdychol si, keď ho ovalil závan alkoholických výparov. Ihneď prešiel k oknu, aby vyvetral. Malfoy, ktorý sedel na posteli bol bledý ako stena, pod očami kruhy a na sebe košeľu i nohavice, ktoré si v noci očividne nezobliekol.

„Teda, ty vyzeráš,“ zamrmlal. Vylovil z vrecka fľaštičku a podal mu ju. Bolo to asi prvý raz, čo ho mal možnosť vidieť v takomto úbohom stave. „Vypij to.“

Draco k nemu natiahol ruku a vd'ačne prijal jeho pomoc. Prehltol elixír a vypil i plný pohár vody, ktorý mu Ron ochotne naplnil a podal.

Plavovlasý muž sa natiahol nazad na posteľ, nohami sa stále dotýkajúc podlahy. Sledoval Weasleyho cez vejáre hustých mihalníc.

„Lepšie?“ opýtal sa a Draco opatrne prikývol. Mal dojem, že ho z tej opice bolia i vlasy. Ale postupne to ustávalo. „George chce, aby sme išli do našej pobočky v Rokville,“ tiché zastonanie, ktoré sa k nemu donieslo z postele si nevšímal. „Ostaneme tam na víkend, čo nám príde vhod, lebo študenti majú vychádzky a my môžeme pokračovať v tom tvojom skúmaní trhu.“

„Hej, to bude fajn,“ zamrmlal a zdvihol sa na lakte. „Dám si sprchu a môžeme vyraziť.“

Ron sa jeho snahe iba uškrnul. Vedel, že to ešte chvíľu potrvá a určite ho na lačno nikam nepustí. Zdvihol by sa mu žalúdok v momente, keby na sebe ucítil účinok premiestnenia. Vedel to z vlastných skúseností.

Nechal vetrať a vytratil sa do kuchyne. Zásoby v chladničke boli obmedzené, ale omeletu z toho mála vyčarovať rozhodne dokáže. V duchu poďakoval mame za jej malé lekcie varenia a pustil sa do práce.

Popri tom premýšľal nad tým, čo mohlo toho stoického slizolinčana rozhodiť tak veľmi, že sa neváhal spať pod obraz.

No vedel, že niekedy bolo lepšie nepýtať sa. A napokon, nebola to jeho starosť. To, že ho zožierala zvedavosť bol už iný prípad.

Draca do kuchyne prilákala vôňa jedla. Dobrého jedla. A sýteho. Hoci si nebol istý, že niečo zvládne zjesť. Žalúdok mal stále ako na vode. Zjavne preto, lebo nebol zvyknutý piť tak veľa. A miešať rôzne druhy alkoholu na nie práve sýty žalúdok.

„To ty?“ opýtal sa, vlasy ešte trochu vlhké, na sebe čisté šaty. A bol oholený a z úst mu nepáchlo ako z non-stop otvoreného výčapu.

Ron prikývol. „Mal by si niečo zjesť, ver mi.“

Draco sa ohúrene pozeral na prestretý stôl. Pre jedného. Nechýbal hrnček kávy, čerstvé pečivo a do chrumkava opražená slaninka.

Nikdy nik preňho nevaril okrem celého zástupu domácich škriatkov. Toto bola milá novinka. Nemal to srdce odmietnuť.

Sadol si za stôl s tichým – ďakujem – ktoré mu z úst splynulo takmer nečujne.

„To je v poriadku. Dobrú chuť,“ poprial mu a odložil utierku bokom. „Idem do skladu. Len čo sa naješ, prosím, zbal' si pár vecí a príď' za mnou.“ Ron sa otočil na odchod. „Och a prišla ti pošta. Dnešné vydanie novín.“ To, že si všimol, ako Malfoy na chvíľu celý stuhol nedal

najavo.

Položil ich na stôl a zišiel na prízemie. Neuvedomil si, aký je zamyslený, kým cestou nevrazil do Georga. Brat ho plesol po chrbte s napomenutím, aby dával väčší pozor, hlavne keď nesie krabicu plnú Ohnivých prskavnic.

oooOOOoooOOOooo

Draco sa ukázal presne o tridsať minút neskôr.

To už mal Ron pripravené požadované zásoby pre pobočku a odkontrolovanú objednávku, ktorú tam mal doručiť.

Obaja sa presunuli do malej haly, spájajúcej výrobné dielne so sklodom. „Trúfaš si premiestniť sa sám? Ak nie, premiestnim nás.“

Draco mal sto chutí prijať jeho ponuku. Ešte stále si pamätal, aké príjemné mal pocity, keď sa k nemu vyšší muž tisol na tom tanečnom parkete. A hoci to bolo veľké lákadlo, zdvorilo odmietol.

„Ďakujem, ale už je mi oveľa lepšie. Zvládnem to.“

Ron prikývol a povedal mu adresu. Keď sa Draco odmiestnil, vložil si do vrečka nielen vlastnú zmenšenú cestovnú tašku, ale chopil sa i plne naloženej drevenej škatule. Až potom sa odmiestnil aj on.

„Ešte si tu nebol, však?“ opýtal sa s úsmevom, keď si všimol Dracov pohľad. Mladý muž stál na ulici pred obchodom a prezeral si nielen výklad, ale i reklamnú tabuľu.

„Nie. Musím uznať, že to nevyzerá zle.“

Obchod nebol veľký, ale oplýval dostatočným priestorom. Regály boli zaplnené a prekypovali tovarom. Všetko sa zdalo byť pripravené na víkend. I obsluha, ktorý ich vrelo privítala a pustila sa do vybaľovania doručeného tovaru, kontrolujúc ho podľa dodacieho listu.

Ron ho medzitým zaviedol na poschodie, do obývacích priestorov. Byt bol menší ako ten v meste, ale jeho priestor bol účelne využitý.

Draca zarazil jedine fakt, že tu bola iba jedna posteľ, ale s tým si nelámal hlavu.

Ron si prečesal prstami vlasy. „Ak ti to neprekáža, podelíme sa o byt. Ale keby predsa, je tu stále možnosť ubytovať sa u *Troch metiel* alebo *U kančej hlavy*.“

Odmietol. „Netreba. Možno na to nevyzerám, ale nie som z cukru, Weasley. Je to dosť priestoru, aby sme si neliezli pod nohy. Mimochodom, zaberám si ľavú stranu postele.“

Ron iba mlčky a ohúrene otvoril ústa, kým ich napokon nesklapol. Ani mu len nenapadlo protestovať. Ani si nepomyslel, že by sa tak rýchlo a ľahko dohodli.

6. kapitola – Zaujímavé ráno

Dohoda bola jedna vec a zvykať si na myšlienku, že sa podelí s Malfoyom aj o posteľ druhá. Neprotestoval len preto, aby si z neho Malfoy neskôr neuľahoval, že je obyčajná bábovka. I keď stačilo nejaké to schopné kúzlo, aby si ten kus nábytku prispôsobili vlastným potrebám a urobili z jedného dve oddelené lôžka.

Snažil sa to zbytočne nerozmazávať a neriešiť.

Keď si vybalili, zvyšok dňa strávili v obchode. Obed i večeru si dali u Troch metiel. S tým rozdielom, že večer sa k nim pripojil nielen Neville, ktorý pracoval ako pomocný profesor Herbológie na Rokfrote, ale aj Blaise Zabini, ktorý tam vyučoval lietanie a zároveň figuroval ako tréner metlobalu a samozrejme rozhodca.

Neville sa zvítal s oboma pomerne srdečne, kým Blaise pôsobil skôr žoviálne. Hlavne, keď sa bez veľkých rečí k Dracovi naklonil a všetkých prekvapil bozkom, ktorý mladíkovi uštedril.

Draco doňho šutchol nadávajúc mu do kreténov a Ron zachytil čosi o taktnosti a štipke slušného vychovania, ktoré sa zjavne Zabinimu nedostalo.

Neville sa nad tým iba pousmial a kým si z toho Dracovho reptania Blaise nič nerobil, Ron skryl svoje rozhorčenie za korbieť piva a pár poriadnych glgov. Nebolo predsa normálne, že ho tento teatrálny výstup tak rozladil. A už vôbec nebolo v poriadku, že to s ním zamávalo.

Nebolo možné, aby na Malfoya žiarlil. Nemal na to najmenší dôvod.

Radšej si objednal, len aby si nemusel myseľ zamestnávať podobnými nešťastnými myšlienkami.

S obidvomi profesormi sa rozlúčili krátko po jedenástej.

„Zajtra mám v Rokville nad študentmi dozor, takže sa určite uvidíme,“ sľuboval Neville. „A príde aj Hannah. Konečne má voľný víkend.“

„Ty si do toho teda naozaj vhuhol rovnými nohami, však?“ uškrnul sa Ron a Neville prikývol.

„Niet na čo čakať. V deň jej narodenín som ju požiadal o ruku. Svadbu plánujeme mať v lete. Babička sa už nevie dočkať vnúčať. Hoci na tom pracujeme už teraz,“ priznal bez obalu a Ron sa rozosmial.

„Kto by to bol do teba povedal, ty kanec!“ šutchol ho lakt'om do rebier a obzrel sa, kde trčí Draco. Tí dvaja hadi stáli opodiaľ v družnom rozhovore, i keď mu to skôr pripomínalo hádku.

Napokon ho nasrdený blondiak ešte aj predbehol, kým sa Ron stačil s bývalým spolužiakom vôbec rozlúčiť.

Užil elixír Bezseného spánku a bolo mu jedno, že naňho ten ryšavec zvedavo civie. Ak sa s ním mal podeliť o jednu izbu, nepripustí, aby sa stal svedkom jeho nočných môt. Ani jednej jedinej. Nemienil mu nič vysvetľovať.

Zaľahol a zhasol nočnú lampu na svojej strane postele. Ron ležal opretý o záhlavie s vankúšom pod chrbtom a čítal si akýsi športový časopis.

„Mal si s ním niečo?“

Draco k nemu otočil hlavu. Plavé vlasy na bielom vankúši zašušťali. „Prečo ťa to zaujíma?“

Ron pokrčil plecami a znova pozrel do časopisu. Aj keď nečítal. Vlastne čakal, kým Malfoy konečne zachrápe, aby mohol konečne niečo urobiť s tou ohromnou erekciou, ktorá mu vyrástla v nohaviciach, keď ten človek opustil kúpeľňu so všetkou tou sviežou vôňou, ktorá ho obklopovala, čistotou a oblečený v hodvábnom pyžame.

Zelenom.

Nesmierne mu pristalo. A ten monogram, ktorý mal na vrecku vyšitý striebornou niťou nepôsobil prehnane. Asi to k nemu proste pasovalo.

„Tak... trochu,“ odvetil, keď už Ron nedúfal, že mu odpovie. Pridlho váhal.

Ale to bolo zjavne všetko, čo bol ochotný povedať mu, pretože sa otočil na druhý bok a podľa všetkého celkom zabudol, že existuje.

Ubehlo ďalších pár minút, kým Ron konečne odložil noviny a so zašepkaným – *Malfoy, spíš?* – si hneď na to vopchal ruku do nohavíc, aby si uľavil.

Keď sa očistil, ostal tam vedľa neho ležať a zízať do tmavého stropu s myšlienkou na to, že si pripadá ako v zlom filme.

oooOOOoooOOOooo

Draco nehybne ležal a napínal uši, aby zachytil aj ten najmenší zvuk, ktorý Weasley pri onanovaní vydával.

Robil si to pri ňom v posteli!

Potom, ako ten prvotný šok odoznel, a keď pochopil, čo mala tá zašepkaná otázka znamenať, nemohol nepočúvať.

A akosi sa nemohol prinútiť urobiť nič iné. Mal sa otočiť a oboriť sa naňho? Vynadať mu do úchylov, keď sa mu postavil možno práve vďaka nemu?

V duchu si odfrkol. Priveľmi si o sebe namýšľal. Hoci niekedy by to bral skôr ako lichôtku, teraz... sa cítil pomerne sklúčene.

A tak urobil čosi iné. I on vopchal ruku pod prikrývku a celkom nenápadne a v úplnej tichosti

priviedol k vyvrcholeniu i seba. Akurát, že sa urobil o čosi skôr ako Weasley, pretože jeho vždy nesmierne vzrušovali cudzie vzdychy a nech robil Weasley čo chcel, nekrotil sa dostatočne.

Evidentne bol vášnivý. Veľmi vášnivý. Škoda, že to nikdy nezis...

Zarazil sa.

Odrazu ho ako blesk z jasného neba prepadla celkom nečakaná myšlienka.

A čo bolo ešte podivnejšie, nevydesila ho. Nie, skôr by povedal, že ho... nabudila.

Niet divu, že vďaka nej dlho do noci nezažmúril oka, kým Weasley vedľa neho už dávno ticho odľukoval.

oooOOOoooOOOooo

Ráno mal jasnú myseľ. I keď toho naspal pramálo. Nikdy prv sa mu nestalo, aby sa na posteli prehadzoval ako pečené kura na grile.

Ležal na boku, rukou si podopieral hlavu a díval sa na Weasleyho. Ryšavec ležal rozťahnutý na svojej strane postele, prikrývka bola skopaná pri jeho nohách. Tričko vytiahnuté z nohavíc odhaľovalo svetlú pokožku plochého brucha. Neuniklo mu, že má pupočnú jamku v tvare gombičky.

Draco do nej túžil zaboriť špičku jazyka.

A hoci sa pri tej myšlienke zarazil, i tak očami sledoval úzky pásik chĺpkov smerujúci južnejšie a schovávajúci sa pod kockovanými pyžamovými nohavicami spolu s rannou erekciou zaujímavých rozmerov.

Oblízol si pery a prerývane sa nadýchol. Nepamätal si, kedy po niekom tak intenzívne zatúžil.

V tom momente sa Ron pomrivil, natiahol a zívól. Rukou zablúdil k rozkroku, aby sa tam poškrabkal a zároveň dľaňou pohladil tú vydutú mužnosť.

A ustrnul v pohybe.

Stalo sa totiž to, že Draco sa ho dotkol, ani sám nevedel ako.

Ich oči sa stretli, keď si obaja naraz uvedomili ten fakt. Dracove šedé boli rozšírené šokom, že si čosi také nevedomky dovolil, Ronove úžasom, akoby sa rozpamätával kde je a prečo má Malfoya v posteli a jeho ruku v rozkroku.

A potom prišiel druhý šok, pretože v sekunde, keď chcel Draco ruku odtiahnuť, Weasley ho chytil za zápästie.

Ich oči stále vpité do seba.

Draco sa upokojil a uvedomil si, že ho neprekľáje na mieste. Nie. Miesto toho mu naznačil čosi iné, pretože jeho dľaň si znova pritlačil na erekciu.

A čakal, čo Draco urobí.

Draco si v duchu uvedomil, že ho ani len nenapadlo odmietnuť. Vymanil si zápästie z jeho zovretia a chvíľu ho skusmo trel cez pyžamové nohavice. Nestačilo mu to.

Priblížil sa o trochu bližšie a s novo získanou odvahou strčil ruku pod ten kus prekážajúcej látky. Weasley zastonal a Dracovým penisom šklublo.

Naozaj miloval počúvať vzdychy.

Zovrel ho v dlani a poľahkal. Musel uznať, že Weasley bol poriadne obdarený, ak sa tak dalo súdiť podľa hmatu. Netrúfol si totiž pretiahnuť mu nohavice cez boky.

Hladil ho po celej dĺžke, masíroval mu miešok, skúmal prstami nielen žalud', ale i štruktúru zamatovej pokožky a po pár krátkych minútach ho priviedol k vyvrcholeniu.

Bolo to neuveriteľné, ale sám cítil, že sa urobil. Semeno sa mu rozlievalo po stehne ako tekutá láva, vďaka čomu mu zvlhko pyžamo, kým Ronov výstrek pokropil štedrou dávkou jeho prsty.

Obaja dýchali plytko a rýchlo. Obom sa hrudníky zdvíhali ako po niekoľkokilometrovom behu. Obaja mali líca pokryté rumencom.

Keď bolo po všetkom, Draco vytiahol ruku z jeho nohavíc a odvrátil pohľad. Hneď na to utiekol do kúpeľne.

7. kapitola - Stretnutie

Mali rušný deň. A nielen oni dvaja. Vypomáhali pri obsluhovaní a naozaj mali plné ruky práce. Ledva sa stihli naobedovať, kým najväčší zhon a ruch popoludní konečne ustal.

Decká sa doslova predháňali a mali tu hlavu na hlavu.

Draco i Ron sa do tej chvíle tvárili, akoby sa v to ráno nič nestalo. Lenže potom stačil jediný náhodný dotyk a obaja sa strhli, akoby ich zasiahol elektrický prúd. A Draco sa mu po zvyšok dňa svedomito vyhýbal.

Ron nenamietal. Aj keď s tým nebol spokojný a nemohol povedať, že ho to teší. V duchu sa síce trochu zháčil, pretože si uvedomil, ako rýchlo presedlal z – *Malfoy!?!* – na – *Malfoy...*

Pričom to prvé mu znelo v hlave ešte pred časom ako desivá búrka spojená so zemetrasením a ohlušujúcim hrmením, to druhé zas naopak jemne ako závan vánku v sparnom letnom dni.

Mohol by to pokojne zvaliť na zmätok a rozhárané pocity, ale on vedel, čo chce. Len zatiaľ netušil, ako na to.

Ak bol ráno slizolinčanom zaskočený, tie pocity sa rozplynuli v nedohľadne, zanikli v pozoruhodne silnom vyvrcholení a...

Prečesal si rukou vlasy. Dobre, mal by si to priznať. Až sa celý triasol, aby od neho dostal viac.

Lenže tie odvážne myšlienky upnuté k plavovlasému mužovi, ktorý sa momentálne zašívaj niekde v sklade pretrhol príchod rokfortského profesora a jeho snúbenice.

„Nerušíme?“ opýtal sa ho, keď si na privítanie podali ruky.

„Isteže nie,“ odvetil a naklonil sa k Hannah, aby ju vybozkával na obe líca. „Krásna ako jasný letný deň,“ zložil jej poklonu a ona sa prekvapením začervenala.

„Ďakujem, Ron. Kde je Draco? Blaise nás už čaká u Troch metiel. Išiel nám obsadiť miesta, dnes je tam plno.“

„Hneď poňho zájdem. Ešte pracuje. Niekedy to skutočne preháňa, čo by som naňho v živote nepovedal,“ uškrnul sa a zmizol za zamatovým závesom vínovej farby.

Tmavá chodbička bola osvetlená dvoma nástennými lampičkami a dvere do skladu mierne pootvorené. Preto nemohol prepočítať, čo sa odohralo vnútri. Ten hlas by spoznal kdekoľvek.

„...musíš mi pomôcť! Ja si ťa nájdem, to mi môžeš veriť. Alebo chceš, aby sa tvoj otec túlal kanálmi ako žobrák?! Ozvi sa čím skôr, Draco! Varujem ťa naposledy!“

Ronove čelo sa zvrásnilo, keď sa zamračil. Starý Malfoy u nich v sklade? Nemožné! Pootvoril dvere práve vo chvíli, keď sa strieborné zjavenie rozplynulo.

Samozrejme. Patronus.

Chvíľu mlčal. Odhadoval, či niečo povedať, ale potom to zavrhol. Draco stál pri regáloch, o ktoré sa opieral chrbtom a stále zíval na miesto, kde stálo to hmlisté zjavenie.

„Pôjdeme? Už nás čakajú.“

Ron videl, ako z pootvorených pier vypustil zadržovaný dych a na malý moment privrel oči, kým odložil blok, ktorý kľčovito zvieral a prikývol.

Bolo vidno, že nie je vo svojej koži. Bol stále bledý a zdalo sa, že ho zmáha únava. Napriek tomu sa bavil s Blaisom, Nevillom i Hannah a tváril sa, akoby bolo všetko v najlepšom poriadku.

A keď sa krátko pred polnocou k nemu Blaise Zabini naklonil a čosi mu pošepkal do ucha, Draco krátko prikývol a obaja vyšli z krčmy von.

Neville si jeho sústredený pohľad všimol a zrejme mal pocit, že by ho mal upokojiť, pretože povedal, že medzi nimi určite nič nie je.

Ron sa zháčil a zabodol pohľad na svoje ruky. „Nič som sa nepýtal.“

„Ale pôsobil si tak,“ povedala jemne Hannah. „Blaise niekoho má. Aj dnes sa s ním mal stretnúť u Kančej hlavy.“

„Blaisov milostný život ma veľmi nezaujíma,“ podotkol Ron a pohľadom znova strelil k dverám.

„Ale možno by ťa mal,“ povedal Neville opatrne, čím znova pritiahol jeho pozornosť.

„Mal by ma? Z akého dôvodu?“

„Randí s Hermionou.“

„S Hermionou? S *mojou* Hermionou?“ Stále ju tak vnímal. I keď je pravda, že boli pár iba celkom krátku chvíľu.

Neville i Hannah sa zachichotali. „No, inú nepoznáme. Ale ak ti to pomôže, Blaise je očividne po uši zaľúbený.“

Ron sa znova zamračil a po zvyšok času stráveného v ich spoločnosti sa snažil nemyslieť na to, čo potom tí dvaja robia, kde asi sú a z akého dôvodu sa vlastne vyparili, keď... Blaise randil s Hermionou. A ako sa dozvedel, už pekných šesť mesiacov.

Obrátil do seba zvyšok d'atelinového piva a otreľ si ústa obrúskom.

„Mal by som ísť. Zajtra nás čakajú papierovačky a som unavený,“ ospravedlňoval sa.

Neville, ktorý objímal Hannah okolo pása sa pousmial. „My ostaneme. Máme na poschodí zahovorenú izbu.“

Tmavovláska ho vzápätí jemne štouchla pod rebrá, pričom sa začervenala a Ron sa uškrnul. „Netráp sa Hannah, veď je to prirodzené. Skôr by som sa čudoval, keby ste spolu... no vieš.“ Jeho široký úsmev a iskri v očiach hovorili za všetko.

„To si mi teda pomohol, fakt vďaka,“ zamrmlala hanblivo, ale dovolila Nevillovi, aby jej vtisol pusu na líce.

Ron nechal na stole dostatok mincí a rozlúčil sa.

Noc bola chladná, ale nie nepríjemne. Ron sa pred krčmou rozhlíadal, či náhodou niekde nezazrie tých dvoch, ale nestalo sa.

Keď sa vrátil na izbu, zistil, že Draco je už v posteli. Stlmil svetlo a odobral sa do kúpeľne. Doprial si sprchu, umyl si vlasy a oholil sa. To strnisko, ktoré mu rašilo na brade ho už svrbelo a tešil sa na moment, kedy sa ho zbaví.

Draco pokojne oddychoval na svojej strane postele, nová fľaštička Bezsenného elixíru stála na nočnom stolíku prázdna.

Ron vklzol pod perinu, pretočil sa na bok a skúmavo pozoroval tú bledú tvár, teraz pokojne oddychujúcu v spánku. Na čo už len Malfoy potreboval užívať tento elixír? Aké hrôzy mohol zažiť, že mu to nedalo spať? Týkalo sa to nedávnych udalostí, alebo tých, ktoré boli spojené s temnými časmi, keď Voldemort okupoval ich sídlo a vlastne aj ich samotných?

Neskoro si uvedomil, že k nemu bezmyšlienkovite natiahol ruku a bruškami prstov ho pohladil po tvári. Pokožku mal jemnú ako hodváb a bledú ako alabaster. Zahryzol si do pery, keď mu vzápätí napadlo, či je všade takáto. Presne takáto...

Stiahol ruku v momente, keď hánkami prstov ešte raz nežne poláskal to chudé líce. Zhasol a pretočil sa na chrbát.

Netušil, že sa v tej chvíli sivé oči otvorili a niekoľko minút ho iba mlčky pozorovali, kým ich zasa neprekryli viečka ťažké únavou.

Ron sedel na posteli a zísal na znamenie zla vypálené na predlaktí jeho ruky. Zvláštne, ale teraz už nepôsobilo tak zlovestne.

A Draco v spánku už vôbec nie. Kedysi ho poznal ako spurného a pyšného mladíka, ale ten sa rokmi kamsi vytratil. Ostal po ňom len vážny mladý muž, s hlbokými šedými očami, uzavretý pred celým svetom. Bol ako Pandorina skrinka, ktorá v sebe ukrýva nejaké temné tajomstvo. Alebo aspoň tajomstvo.

Hlavou mu bleskla myšlienka na včerajšie ráno. Vzrušujúce a nečakané. Aké by to asi bolo, keby mu tú láskavosť dnes oplatil?

Lenže Draco stále spal a on nechcel nič robiť nasilu. Hoci musel priznať, že ho to neskutočne lákalo.

Vstal bez toho, aby ho zobudil. Neprezliekol sa. Zamieril priamo do kuchyne a skontroloval zásoby. Hneď potom začal pripravovať čosi pod zub, zvrátajúc sa po kuchyni v pyžamových nohaviciach a tričku.

Draco sa prebudil na to, že cíti omamnú vôňu vanilky a palaciniiek, ktorá sa miešala so silnejšou arómou kávy.

Rozlepil oči a posadil sa na posteli. Včera toho veľa nezjedol, takže jeho prázdny žalúdok sa okamžite prihlásil o slovo.

Vzal do ruky prútik a zakúzlil Tempus, pričom zívol na plné ústa. Osem hodín a sedem minút. Tak akurát, aby konečne zdvihol svoj ctený zadok a začal nový deň.

Hoci by najradšej ostal v posteli. Netušil ako zvládne to, čo ho dnes čaká. Vážne netušil...

oooOOOoooOOOooo

Nazad do Šikmej sa premiestnili ešte pred obedom. Georga zastihli práve vo chvíli, keď opúšťal kanceláriu, aby sa odobral do svojej dielne.

„Ron, mohol by si ísť so mnou? Budem potrebovať tvoju pomoc. Dostal som nápad, ktorý potrebujem okamžite vyskúšať. A hľadala ťa Hermiona.“

„Jasné, ako povieš,“ zamumlal a nechal kufor na pokoji. Miesto toho nasledoval svojho vyškereného brata do labákov, kým si Draco išiel vybalit' tých pár vecí.

„Aký bol víkend?“ George nikdy nemal problém strieľať ostrými. I keď to niektorým občas išlo na nervy. A hlavne Ronovi.

„Pracovný. Ale stretli sme sa s Nevillom, Hannah a Blaisom. Takže miestami i zábavný.“

Georgov úškrn sa zmenšil, ale nezmizol. Nebolo to totiž to, na čo sa pýtal. „Aha. A?“

„Čo a?“

Ron sledoval brata, ktorý vyťahoval všetko potrebné k príprave nového nápadu. „Spali ste spolu?“

Ron mal máličko k tomu, aby mu rovno jednu nevrazil. Ale i tak mu dokázal odpovedať celkom pokojne.

„Samozrejme.“ A v duchu sa uškrnul, pretože to bola vlastne pravda.

George sa zachechtal a tľapol ho po pleci. „No vidíš, ty kanec! Vedel som, že vám to spolu pôjde!“

Ron bol na malý moment v šoku, ale potom si založil ruky na hrudi a zagánil naňho. „Ako si myslíš, že to funguje? Že naňho proste skočím a pretiahnem ho bez zábran len preto, že je tiež teplý? Asi ťa sklamem braček, ale ja nepatrím medzi promiskuitných ľudí.“

„To netvrdím,“ zamrmal George, výraz jeho tváre očividne pohasol. „Len som dúfal... Aj Hermiona vavela, že by si mohol...“

Ron sa zamračil. „Že by som mohol, čo?“ Modré oči, len o odtieň svetlejšie ako oči jeho staršieho brata sa nebezpečne zúžili.

„Že by vám to spolu mohlo klapať. Rozprávala niečo o súlade pováh a tak.“

Ron iba prevrátil očami. „Volal si ma sem kvôli spovedi, ale pracovať? Pretože inak môžem ísť.“

George ho nikam nepustil. Nezvyčajne rozladený mu vrazil do rúk mažiar a nejaké sušené

bylinky. „Rozdrv to,“ prikázal mu a sám sa venoval príprave akejsi... pasty.

„Čo to bude?“ opýtal sa zvedavo, keď si privoňal k nevábne jasnozelenej zmesi.

„Zubná pasta.“

Takže uhádol. „A čo to bude robiť? Začieni ti to chrup?“

George sa usmial. „Ani to by nebol zlý nápad, ale nie. Táto by z neho mala spraviť peknú dúhu. Čo zub, to iná farba.“

Ron sa zachechtal a pustil sa do práce o poznanie veselšie.

oooOOOoooOOOooo

Tváril sa, že je nad vecou. A vlastne aj bol. Pomyslel si, že otec by naňho mal byť vlastne hrdý. Bol chladný a vecný.

Stretli sa v Zašitej uličke na rohu Cintorínskej a Dlhoprstej. Keď sa Draco ukázal, od ošarpanej budovy sa odlepil tmavý tieň a blížil sa k nemu pomalým, klzavým krokom ako nočný démon.

„Otec,“ pozdravil, hoci chcel byť formálnejší i v oslovení. Ale Lucius by to mohol vziať ako provokáciu, takže si to radšej odpustil. Chcel to mať čím skôr za sebou.

„To ti teda trvalo!“ vyštekol Lucius. „Kde to máš?“

Draco siahol do vrecka a podal mu kožený kufrík, ktorý následne zväčšil kúzlom. „Číselná kombinácia je dátum tvojho narodenia.“

Lucius spokojne prikývol.

„Čo plánuješ?“

Muž k nemu zdvihol tvár. Bola strhaná, pokrytá niekoľkodňovým strniskom. „Čo ten náhly záujem?“

Draco neodpovedal. A jeho otec si iba odfrkol.

„Máš môj prútik?“

Pokrútil hlavou. „Nie.“ Zas taký pochabý nebol. Najmä nie teraz, keď netušil, čo od neho môže očakávať. Okrem toho, mal iné plány.

„Jasne som ťa žiadal, aby si...“

„Nájdeš ho v rodinnej hrobke. Aspoň tak ťa donútim navštíviť ju, však?“ Jeho hnev mu už nemohol nahnať strach. Ak tu mal byť niekto právo naštvaný, tak jedine on.

Lucius zmlkol a odvrátil pohľad. „Kde presne?“ opýtal sa zastretým hlasom.

„Myslím, že to zistíš,“ odvetil chladne. „A ešte niečo. Keby ťa napadlo vrátiť sa na Manor, mal by si vedieť, že som ho poistil silnými kúzлами. Potter mi rád pomohol.“

Luciusov pohľad potemnel. V pochudnutej tvári sa v okamihu objavil hnev a voľná ruka sa natiahla za ním ako pazúr dravca.

„Ako si mohol?!“

„Som dedič. Môžem všetko.“

To bolo posledné, čo mu povedal. Čo mu chcel povedať? Ustúpil, dotkol sa prútika a odmiestnil sa. Neskôr si v kufríku jeho otec nájde odkaz, že staré sídlo v Pluckley je voľné, upratané a pripravené iba preňho. Nebolo také veľké, ani honosné, ale celkom mu postačí. I keď by bol rád, keby odišiel zo zeme.

Ale to sa asi nestane.

oooOOOoooOOOooo

Tej noci ho čakal ešte jeden šok.

Ron Weasley. Sedel na vrchu schodiska, opretý o stenu. Čakal ho? Keď Draco stúpil hore po schodoch, ryšavec vstal a on na sebe cítil jeho skúmavý pohľad.

„V poriadku?“ opýtal sa.

Draco prikývol. Bolo mu jasné, že musel zachytiť vtedy v Rokville z toho odkazu viac a napokon, bolo od neho pozorné, že bol tu. Robil si oňho starosti? Vážne? Bolo to... *milé*. A nečakané.

„Máš studené ruky,“ šepol a Draco si uvedomil, že má ruky v jeho teplých dlaniach. A áno, mal ich studené ako ľad. Potom si s ním Ron prepletol prsty a pritiahol si ho bližšie. Nebránil sa. Vlastne dychtivo očakával, čo sa stane.

Pobozká ho?

Hlavou mu preletelo jediné slovo. *Prosím!*

Tie ústa boli tak blízko...

Sám sa k nemu naklonil. To vyzývavé gesto nemohol ignorovať. Ich ústa skončili na sebe na pár sekúnd, hoci najprv celkom nečinne. Ron sa nepohol a na Dracovu tvár zaútočil jeho dych.

A on zamrznutý v pohybe a stratený v tom kratučkom čase, akoby v márnejšej snahe hľadal

všetky dôvody, prečo to urobiť. Alebo prečo nie.

Pripadalo mu, že sa roky a mesiace neukojenej túžby scvrkly do toho jediného okamihu. Lenže medzitým dospel druhý muž k istému rozhodnutiu, čo sa dalo súdiť podľa toho, že vzal jeho tvár do dlaní a naklonil mu hlavu mierne na stranu, tak, aby sa nezrazili nosmi. Pootvoril ústa a vystrčil z nich jazyk, ktorým ho skúsene ochutnal.

Keď vzal medzi zuby jeho spodnú peru, Dracoovi sa takmer podlomili kolená. Musel sa ho zachytiť, aby sa tak naozaj nestalo.

Ron si ho pritiahol bližšie a on sa rád poddal. Bolo to to najľahšie, čo mohol urobiť. Rovnako, ako ho bez nátlaku donútil pootvoriť ústa a on mu vyhovel.

Údy mu oťaželi omámené slasťou z toho bozku. Draco mu zaboril prsty do hustých vlasov. Sálalo z nich teplo, ktoré ho príjemne hrialo do dlaní a on sa s každým nadýchnutím opájal jeho vôňou.

Celkom iracionálne mu napadlo, že keby ho požiadal, bol by sa s ním pomiloval priamo tam na mieste.

Ale to sa nestalo.

Ron Weasley ten bozk možno nezačal, ale ukončil ho. Modré oči zastreté túžbou, presne takou, aká sálala z celého rozochveného tela plavovlasého muža a črtala sa pod vypuklinou v priliehavých čiernych nohaviciach.

Všimol si to. Pery sa mu zvlنili niečím, čo sa veľmi podobalo previnilému úsmevu. A predsa ho tam zanechal. V takom stave a v rozporení. Celkom rozhodného.

Ale s prísľubom, ktorý nemohol brať na ľahkú váhu. A ani nechcel.

„Zajtra večer. Len ty a ja. Čakám ťa o siedmej.“

S tým mu do ruky strčil papierik so svojou novou adresou a porúčal sa. Po schodoch schádzal s tichým pohvizdovaním.

Draco sa uchechtol a potom... potom sa rozosmial. Uvoľnene, spokojne.

Áno. Zajtra večer si rozhodne urobí voľno.

Varovanie: sex! + 18r.!

8. kapitola – Host do domu

George Weasley sedel v pracovni a počúval sumár čísel, postrehov a úvah, ktoré mu práve Malfoy referoval so značným zanietením. Súdil tak podľa toho zapáleného výrazu v jeho tvári i otvorenej gestikulácii, ktorou ho zahŕňal od samého rána.

Vyčaroval Tempus a povzdychol si, nad čím sa Draco mentorsky pozastavil a vyslal k nemu mierne podráždený a nesúhlasný pohľad.

„Teba to nezaujíma? Mal som dojem, že práve preto si ma najal,“ upozornil ho, s rukami založenými na hrudi.

„Sorry, nehnevaj sa, nechcel som ťa uraziť,“ bránil sa okamžite. „V tom je celý ten problém. Ja na papierovanie nie som. Nikdy som nebol. To mal pod palcom Fred.“ Zmienka o nebohom bratovi v ňom vyvolala záchvev nostalgie, ktorá sa mu odrazila i vo výraze peknej tváre.

„No, to je síce fajn, ale teraz si hlavou podniku ty, však?“

George prikývol a postavil sa, aby si z konvice nalial ďalšiu šálku kávy. „Len hovor, počúvam.“

Draco zaváhal. „Ak ti na dnes stačilo, povedz a ja...“

Odbil ho mávnutím ruky, kým si doprial poriadny hlt trochu vlašnej kávy. Zvraštil tvár a zoslal si na pohár ohrievacie kúzlo.

„Aby som ťa uistil, že som nebol mimo, snažíš sa mi povedať, že vynechávam určitú skupinu ľudí, tak?“

„Presne,“ pritakal Draco. „Zamerali ste sa na deti a mládež, ale zabudli ste na podstatnú vec. Každý sa rád baví. Aj štyridsiatnik a päťdesiatnik.“

George si znova odpil, pridal si do kávy trocha cukru, zamiešal a doprial si posledný poriadny dúšok. „Ohromný postreh,“ poznamenal a myslel to vážne úprimne, nie ironicky. „Neviem, prečo ma to nenapadlo skôr. Keď si pomyslím, že môj otec sa rád baví vlastnými výtvormi...“

Na moment sa odmlčal a Draco sa usadil na kraj svojho pracovného stola, kde ležala vypracovaná niekoľko stôp dlhá správa. „Obávam sa však, že budeš musieť byť trochu nápaditejší. Starší zákazníci budú priberčiví a som si istý, že ocenia dômyselnosť. Ženy zas rafinovanosť s náznakom romantiky.“

George sa opieral o opierku kresla s rukami založenými za hlavou a usmieval sa naňho od ucha k uchu. „Teba mi vážne zoslalo samo nebo, Draco. Srdečná vďaka.“ Vstal, aby si s ním potriasol rukou, ale napokon proste prekvapeného muža krátko objal.

Draco si iba útrpne povzdychol. „Chrabromilčania,“ zamrmlal a oplatil mu pobavený úsmev.

„Myslím, že zvolám rodinnú radu. Ako sa vraví, viac hláv, viac rozumu. A zapojím samozrejme aj tatka s mamkou. Určite radi pomôžu nejakým nápadom. Som si tým vlastne istý.“

Draco sa zamračil. „A na kedy plánuješ tú udalosť?“

George spozornel. „Prečo?“

Draco neodpovedal a George i tak rýchlo pochopil. „Na zajtra to bude fajn?“ opýtal sa a premeriaval si ho nepreniknuteľným pohľadom. Mordé oči dostali podobu dvoch megaotáznikov, ale Dracova tvár ostala nečitateľná.

Draco mu proste krátko prikývol, vstal a obišiel svoj dočasný pracovný stôl. „Dnešným dňom tu teda končím,“ vyhlásil. „Urobil som všetko, čo bolo v mojich silách.“

George prikývol, i keď sa mu to nie veľmi pozdávalo. Nepozýval sem Draca Malfoya len z tohto jediného dôvodu a nemal poňatia ako to zaonačiť tak, aby ostal. Pravdou bolo, že ho nemohol zdržiavať bez toho, aby mu nevyklopil pravdu. Ako by asi mladý slizolinčan zareagoval na vyhlásenie, že ho chcel postrčiť do postele vlastnému bratovi?

Preklial by ho. Nepochybne.

„Ako myslíš.“

Draco prikývol. „Odst'ahujem sa až zajtra, ak ti to nebude prekážať.“

„V poriadku, to je na tebe. Vyplatím ťa cash, šekom alebo ti peniaze pošlem na účet v banke?“

„Stačí, ak ich pošleš na účet. Suma, na ktorej sme sa dohodli je primeraná.“

George prikývol, ešte raz mu poďakoval a opustil pracovňu, kde si ostal plavovlasý muž upratovať pracovný stôl.

„Si v pohode?“ Draco bol podrobený niekoľkým skúmavým pohľadom naraz krátko po tom, čo George Weasley opustil pracovňu.

Harry si s Blaisom vymenil ustaraný pohľad a on pochopil. „Ty to už vieš, však?“

Harry akurát otvoril ústa, ale nemal možnosť povedať ani ň.

„Blaise, si ukecanejší ako Umrnčaná Myrta!“

Blaise sa nafučal. „No dovoľ?!“

„Ak do toho môžem vstúpiť,“ vyrušil ich Harry, „myslím, že Blaise sa obáva právom. Nemôžeš mu veriť.“

Draco si povzdychol. „Myslíš, že to neviem? Ale stále je to môj otec.“

„Takže si mu predsa len pomohol.“ Blaise naňho ostal neprítomne civieť a Draco dúfal, že ho

aspoň trochu chápe.

„Chceš sa teraz vrátiť na Manor?“ Harryho otázka ho mierne zaskočila. Očakával čosi ako – *Prečo si mu pomohol?! Ved' je to obyčajný zasraný hajzel!* – ale to neprišlo.

Prikývol. Kam inam by mal ísť?

„Tak to je fajn, že sme ho aspoň zabezpečili, no nie?“

„Nepreháňaj. Otec má všetko pohodlie, ktoré môže mať. Nemá mi čo vyčítať,“ odbil ho podráždene, pretože sám si svojim vyhlásením nebol taký istý, ako to napokon vyznelo.

„Draco, podceňovať situáciu je to najhoršie, čo môžeš urobiť,“ varoval ho dobromyseľne Blaise, ktorý mal s Luciusom Malfoyom vlastné skúsenosti.

Ale Draco nad tým iba mávol rukou a hodil starosti za hlavu. Draco s Blaisom odišli a nechali ho dýchať. Už aj tak videli, že má po krk ich dobre mienených rád.

Blaise sa uprostred chodníka rozhlíadol a ukázal na neďaleký podnik. „Nezapidneme tam na chvíľu?“

Harry prikývol. „Iste, mám čas a chuť na pivečko.“

Blaise naňho úskosom pozrel a povzdychol si. „Mám Draca rád. Hoci sa občas správal ako kretén, ale myslím, že na to mal svoje dôvody. Vieš, nikdy si nikoho nepustil k telu a tak.“

„Na čo narážaš?“

„Na nič konkrétne. Draco o svojom súkromí vždy mlčal. Nevieť o ňom viac ako ty, ktorý sa s ním priateľíš zhruba päť rokov. Divné, čo?“

„Trochu,“ zamrmlal Harry a vošiel do kaviarne hneď za Blaisom.

oooOOOoooOOOooo

Ron bol nervózný. Mohol si vziať voľno, ale nespravil to, len aby nemusel myslieť na večer. Netušil, čo môže očakávať nielen od Malfoya, ale i od seba.

Faktom bolo, že po tom včerajšom bozku bol dokonale mimo. A keď sa k tomu pridala spomienka i z tej noci, keď sa stretli v bare a tancovali spolu, erekcia na seba nenechala dlho čakať.

Najhoršie na tom asi bolo, že nemal potuchy, ako naňho. Nemyslel si, že by boli rovnocenným párom. Možno sa mohli vyrovnáť v svojej čistokrvnosti, ale rozhodne nie v životnej úrovni, kde bol jeden zvyknutý na pohodlie a luxus, a ten druhý na obnosené šatstvo, knihy a dokonca i prúťik po starších bratoch.

Ron mal z toho hlavu v smútku a právom. Bytostne si uvedomoval, že zatúžil po niekom, komu spoločensky nesiaha ani po členky. A predsa ho ten muž nepochopiteľne mámil a vábil. Cítil sa pri ňom ako mora, ktorú uchvátilo žiarivé svetlo v černo-čiernej temnote.

Ten bozk, ich tanec a to... to ráno v Rokville... Stačilo to na to, aby sa mu srdce prudko rozbúchalo a dlane sa razom spotili.

Stál uprostred kuchyne a uvažoval, čo by mu ponúkol. Chcel naňho urobiť dojem, ale nechcel to preháňať. Teraz uvažoval, že to pozvanie stačilo odmedziť na dezert a mal by svätý pokoj.

„Rozmýšľaj, Ron, uvažuj, kámo,“ nabádal sám seba tlmeným hlasom, keď upieral oči na kuchynský sporák. „Catering!“ vykrikoval odrazu a tvár mu ozdobil víťazoslávny úsmev. Najjednoduchšie riešenie jeho problému, ktoré sa mu spoľahlivo postará o hlavný chod a on sa môže sústrediť na dezert. Alebo...

Objednal rýchlo, to bol najmenší problém. Už pred časom o tej firme spievala hotové ódy Hermiona, ktorá vo varení nijako nevynikala a keď sa o hodinku na to díval na to famózne voňajúce jedlo, musel uznať, že sa nemýlila.

Vyložil porcie z krabíc na taniere práve včas, lebo počul, ako krb v salóne zahučal.

oooOOOoooOOOooo

Draco sa rozhladol po miestnosti, len čo vystúpil z krbu a zbavil sa zvyškov popola. Ronovi srdce búšilo tak hlasno, že to slizolinčan nemohol nepočuť. Skĺzol po ňom obdivným pohľadom a oči zastali opäť na jeho tvári. Nádhernej, súmernej, nesmierne príťažlivej.

„Vyzeráš... skvele,“ ocenil jeho vzhľad a pomyslel si, *nuž áno, tomu sa hovorí hosť do domu*. Bol rád, že zvolil podobný štýl odevu, i keď nie taký okázalý.

Zazdalo sa mu to, alebo sa Draco jemne začervenal? Ron sa usmial, pristúpil k nemu a vtisol mu bozk na ústa. Krátky, na uvítanie.

Mladý muž zalapal po dychu a s evidentnou nevôľou, že ten bozk bol prikrátky, sa od neho odtiahol. „Vino?“

Ron si ho prevzal a prečítal si etiketu. „Fajn, bude sa hodiť. Pod' ďalej.“

Ako prvé mu padol do oka stôl prestretý pre dvoch. Nechýbali zapálené sviece a stíšená hudba ako skvelý doplnok. Ak Draco mohol hádať a on vedel, že sa nemýli, boli to štyri ročné obdobia.

„Ty počúvaš Vivaldiho?“ jeho prekvapenie bolo odmenené pobavením, ktoré sa odrazilo v modrých očiach.

„Občas aj Bacha, Mozarta a iných. Ale neodmietnem ani techno, ľudové piesne alebo americké country. Jazz nemusím.“

Ron ho usadil a otvoril fľašu vína, ktoré Draco doniesol so sebou. Nalial najprv jemu a potom sebe. Sadol si na stoličku oproti a štrngol si s ním.

„Na čo si pripijeme?“ opýtal sa.

Draco naklonil hlavu a plavá ofina mu neposlušne padla do čela. Vyzeralo to veľmi rozkošne

a on mal sto chutí natiiahnuť ruku a odhrnúť mu ju preč. Vlastne mal ešte pár iných chutí, ktoré...

No, na ktoré si radšej teraz nechal zájsť chuť.

„Na tento večer a na to, čo nám prinesie?“ navrhol blondiak opatrne a Ron prikývol. V modrých očiach sa blysla túžba zmiešaná so žiadostivosťou. „Sám by som to lepšie nevystihol. Na zdravie.“

Jedlo, i keď sa jednalo o donášku z cateringu, bolo vynikajúce a lahodné. Kačka na víne a ustricová polievka.

Draco nad výberom menu neprotestoval, ale vo chvíli, keď zistil, čo sa podáva, spýtavo nadvihol obočie. Ronovi až vtedy docvaklo, prečo. Ustrice sú predsa všeobecne považované za afrodisiakum. Ale popravde, on už ani nemohol byť viac naštartovaný, ako bol.

Alebo mohol?

Možno...

Pretože tie jagavé oči, ktoré sa naňho počas večere upierali ho nenechali na pochybách, že ten pôvabný a nevýslovne elegantný muž je na tom evidentne rovnako. Napätie v miestnosti bolo hmatateľné a v ovzduší sa vzášal tichý prísľub prichádzajúce noci.

oooOOOoooOOOooo

Ron sa bavil. Skutočne.

A zdalo sa, že ani Draco sa nenudí. Aspoň tak nepôsobil. Sako, ktoré mal oblečené počas večere teraz odpočívalo prehodené cez opierku kresla a jeho štíhla postava sa vynímala v čiernych nohaviciach šitých na mieru, belostnej košeli a sivej veste, ktorá sa vo svetle matne leskla.

Od rozhovoru, ktorý zahŕňal ukončenie školy a roky po tom, stihli prebrať i prácu a teda aj dnešnú Dracovu správu, ktorú v to ráno zreferoval Ronovmu staršiemu bratovi. Ron ocenil jeho pozorovacie schopnosti a divil sa, prečo to nenapadlo aj im.

Miska od dezertu *Crème brûlée* skončila na konferenčnom stole, keď rozhovor utíchol a on sa opretý o pohovku uprene zadíval na muža, ktorý sedel na jej druhom konci. Keď ho napadlo, prečo sedí blondiak *dočerta* tak ďaleko, vyrušil ho Dracov hlas.

„Nad čím premýšľaš?“

Ron zakrútil pohárom vína v rukách a venoval mužovi ďalší z tých obdivných pohľadov, ktorými ho tak štedro častoval po celý večer. Tento bol o čosi ohnivejší, pretože Draco v okamihu zrumenel a to ešte netušil, čo ho čaká.

Ron si usrkol z vína a prehovoril nízko posadeným, chrapľavým hlasom, z ktorého bolo cítiť vzrušenie. „Si nádherný a ja premýšľam nad tým, kde všade sa ťa túžim dotýkať od momentu, kedy si vykročil z môjho krbu.“

Toľká úprimnosť Draca zasiahla veľmi nečakane a udrela presne tam, kde sa dalo očakávať. Zrumenel, kým Ron uvažoval nad tým, že za tie nahlas prenesené slová by sa kedysi určite hanbil, ale nie dnes. Nie teraz a nie s ním.

Draco naprázdno prežrel a oblízol si suché pery. V ušiach mu hučala vlastná spenená krv a v slabinách pocítil značné pnutie.

„Skutočne?“ jeho hlas znel trochu rozochvene, ale evidentne nemal problém pristúpiť na jeho hru. „A kde všade sa ma túžiš dotýkať?“

Ron zdvihol ruku a ukazovákom sa dotkol vlastných pier. „Tu. Včera som ti to nepovedal, ale chutíš... náhderne. *Sladko*. Celý čas ťa zobliekam očami, nevšimol si si?“

Draco zakrútil hlavou a zahákol si prst za viazanku, ktorá ho odrazu nepríjemne škrtila. V miestnosti stúpila teplota alebo to bol iba jeho pocit? Merlin, ako dlho túžil po niečom takom? Bolo možno bizarné, že sa mu tých slov dostalo práve od tohto človeka, ale... napokon, prečo nie?

Rona Weasleyho považoval za príťažlivého i napriek ryšavým vlasom a drobným pehám. A vlastne... práve preto, opravil sa v duchu a ako urieknutý sledoval muža oproti.

Ron odložil pohár a prisunul sa k nemu bližšie bez väčšej námahy. Naklonil sa k nemu bez toho, aby sa ho dotkol. Vzal mu pohár z prstov a privoňal si. „Páči sa mi ešte i to, ako voniaš, Draco,“ zašepkal a odtiahol sa iba natoľko, aby mali oči v jednej úrovni. „A stále musím myslieť na to ráno, keď si mi strčil ruku do nohavíc a urobil si ma. Myslíš, že je ten správny čas, aby som ti tú... láskavosť... oplatil?“

Dával mu na výber? Áno! Draco mohol pokojne odmietnuť a Ron by potom určite explodoval. Prinajmenšom by vybuchli jeho plne naliate semenníky. Ale nechcel sa naňho vrhnúť ako dravé zviera zmietané vlastnými pudmi. To, že po tom ale túžil, to bolo celkom iné.

Dracov pohľad práve hypnotizoval jeho ústa a kým ryšavý dlháň dokončil vetu, zistil, že má jeho prsty vo svojich hustých vlasoch a Malfoy si ho priťahuje k bozku.

„Áno,“ zašepkal prv, než sa ich ústa spojili a Rona zaliala nesmierna úľava.

Vedel, čo má robiť, ale občas sa mu z neho zastavoval rozum. Za všetko mohol Draco Malfoy. Jeho vôňa, chuť tých lačných bozkov, ktoré z neho vysávali zdravý úsudok i vôľu, teplo poddajného tela, ktoré sa k nemu tak roztúžene tislo. Bol rovnako vyhladovaný po dotykoch a nežnostiach ako on?

Zrýchlený dych sa postupne menil na vzdychy a bozky prestávali stačiť napriek ich snahe o prehĺbenie. Dochádzal im dych a oblečenie začalo prekážať.

Ron bytostne túžil po tom, aby sa smel neobmedzene dotýkať tej belostnej pokožky a Draco neprotestoval, keď mu rozopol vestu a stiahol mu ju z pliec. Sám mu pomáhal.

Keď si celý nedočkavý sám rozopínal košeľu a dychtivým pohľadom sa díval, ako sa Ron zbavuje vlastných zvrškov, sotva dýchal. A potom sa naňho ryšavec znova dravo vrhol a on zastonal a zvalil sa na pohovku pod jeho váhou, ktorá ho veľmi príjemne zatlačila na mäkký matrac.

Draco zaklonil hlavu a s prstami ponorenými v mrkvových vlasoch sledoval cestu tej hlavy po jeho hrudi. Vnímal hru jazyka, zubov i pier na vlastnej pokožke a nevedel sa dočkať, kedy z neho Ron stiahne nohavice a oslobodí jeho vzpínajúcu sa erekciu z väzenia čiernych boxeriek. V duchu sa tomu zasmial. Takúto scénu by si kedysi nevedel ani len predstaviť, a keď sa naňho teraz díval, hrýzol si pery a z úst sa mu drali hrdelné stony, musel uznať, že sa mu táto realita veľmi, veľmi pozdáva.

Jeho hodvábne spodné prádlo skončilo na zemi a on to ani nezaregistroval. Vedel, že sa prehol do oblúka a rozťahol nohy, keď sa jeho túžbou pulzujúci penis ocitol vo vlhkom zajatí horúcich úst a jeho ston sa zemnil na úľavný vzlyk.

Ronova ruka umiestnená na jeho plochom bruchu ho zatlačila späť, kým naňho čarodejník dorážal ústami a jazykom. Nesmierne talentovaným jazykom. Sal ho a cucal spôsobom, o ktorom sa mu ani nesnívalo. Ak toto nebolo nebo, čo potom?

Dracovi napadlo, že on ho v to ráno urobil iba rukou, ale za ten odvážny skutok sa mu dostalo nesmiernej odplaty. Užíval si ju každou pobláznenou bunkou svojho rozhorúčeného tela.

Túžil po jeho bozkoch, rovnako ako túžil, aby ho neprestával sať. Ale v momente, keď doňho Ron vstúpil prstom, na chvíľu stuhol a doslova zanariekal. Ron nemal žiadny problém objaviť v jeho zmietajúcom sa tele ten magický bod, ktorý ho mal priviesť na pokraj toho nádherného šílenstva.

A jemu potom stačilo rozťahnuť ruky a skočiť. I keď len pomyselne. Nechať sa unášať vlnami extázy a hýčkať sa v náručí doznievajúceho orgazmu.

Ron sa vzpriamril a uprene ho pozoroval, kým on namáhavo oddychoval a pomaly sa spamätával. Hruď i tvár pokrytá potom. Ronova ruka upokojujúco hladila jeho stehno, kým si Draco nevšimol, že ryšavec je iba do pol pásu nahý.

Zaprel sa na lakti, hoci mu zmámené telo vypovedalo službu. „Ty si ne...“

„Psst!“ sykol Ron ticho a natiahol sa za prútkom. „To má čas. Alebo sa niekam ponáhľáš?“

Draco sledoval ako kúzlom o niečo viac rozšíril pohovku a mávol kdesi ponad ich hlavy. Hudba znova začala hrať. Ron sa vedľa neho uvelebil a chvíľu si len tak hľadel do očí. Ronova ruka klzala v maznavých pohyboch po Dracovej odhalenej hrudi v mieste, kde ju neprekryvala košeľa, než prešla na ľavú ruku a jemne ju hladkala.

Bolo to najrýchlejšie rozhodnutie v jeho živote. Draco si vymanil ruku z toho nežného, nenásilného zovretia a pretočil sa na bok.

„Nie, nikam sa neponáhľam.“

Ron sa pousmial. „To je dobre, pretože som s tebou ešte rozhodne neskončil, pán Malfoy,“ zapriadol a znova sa prisal na jeho pery.

Draco akosi tušil, že túto noc nikdy neolútuje.

Varovanie: sex! + 18r.! a ako naznačuje názov, dozvieme sa o Dracovi čosi nepríííjemnéééé :/

9. kapitola - Dracovo tajomstvo

Nikdy predtým nezažil ráno po milovaní... podobného charakteru. Mohol za to jeho triezvy a takmer pustovnícky spôsob života, kedy si potešenie zo sexu doprial v súkromí a postaral sa o potreby svojho tela vlastnou rukou.

Vzťahy trvalejšieho charakteru doteraz nevyhľadával, ale bolo mu jasné, že Weasley nebude stáť iba o jednu noc. A pokiaľ sa mal priznať, pevne v to aj dúfal.

Pre Draca to bola nádherná noc, kedy si bez zábran užíval nežné pozornosti milenca. Ryšavého, krásne stavaného a mimoriadne štedro obdareného. Keď ho napokon zbavil i košele, čoho sa Draco obával zo všetkého asi najviac, nič sa nepýtal, iba mu poznačenú pokožku jemne pohládzal prstami, ústami a napokon zapojil do hry i jazyk.

Dracovi bolo jasné, že viac si nemôže priať. Ale otázkam sa nevyhol. Videl ich v nebovo modrých očiach a vedel, že sa skôr, či neskôr vrátia a prinútia ho spomínať na to, na čo by rád zabudol.

Muž ležiaci vedľa neho si spokojne povzdychol a ruka, ktorá ho doteraz objímala okolo pásu sa posunula, aby spočinula na jeho nahej hrudi.

„Si zamyslený.“

Ospalý hlas, ktorý sa ozval vedľa jeho pleca však neznel kriticky.

„Neviem sa rozhodnúť, či sa mi to páči,“ zatiahol najmladší Weasley s prižmúrenými očami a rodiacim sa šibalským úsmevom na perách. Zdvihol trochu ruku a prstami putoval pod prikrývku. Ľavú nohu, ktorú mal dosiaľ vklinenú medzi slizolinčanovými stehnami trochu

posunul a prsty vzápätí prečechrali jemnučké chlípky Dracovho ohanbia skrytého pod belasou prikrývkou s drobným geometrickým vzorom.

„Ak smiem vyjadriť svoj skromný názor ja, mne sa to páčiť začína,“ odvetil prerývaným šeptom, pretože tie prsty teraz rovnako jemne skúmali Dracovu mužnosť, ktorá s každým pohladením zväčšovala svoj objem.

„Ty a skromný názor?“ doberal si ho Ron, keď si vyslobodil ruku, aby si navlhčil dlaň i prsty vlastnými slinami. Draco s nadšením uvítal, keď ju vrátil na miesto, odkiaľ tá nezbednica vykĺzla a obtrel sa mu o vlhkú dlaň. Na jeho poznámku vôbec nereagoval.

„Vieš, že som ti vlastne chcel zaželať dobré ráno?“ opýtal sa Ron, naďalej laškujúc skúmavými prstami s teraz už pekne stoporeným penisom, ktorý trošku nadvihoval prikrývku.

Draco zavrnel blahom. „Našiel si si veľmi príjemný spôsob, Weasley. Všetka česť.“

Ron sa ticho rozosmial, keď sa v posteli presunul tak, aby ho priľahol. Rukami mu odhrnul z očí ofinu a chvíľu sa do nich iba díval, vychutnávajúc si všetky odlesky striebra, ktoré sa v nich zračili v ranom svite slnka, ktorého lúče prenikali cez okno do spálne.

Potom sa k nemu s úsmevom sklonil, obtrel sa nosom o ten jeho, vtisol mu ľahké bozky na obe viečka, než jeho pery pristáli na krásne plných ústach, ktoré ho dychtivo prijali.

Ich jazyky sa spojili v lenivom tanci. Nie ako včera večer a v noci, keď ich zmohla vzájomná vášeň a rozdúchaná túžba.

Dnes to bolo nádherne pomalé a lenivé láskanie. Sladká odmena po výkone, ktorý podali. Draco to iba privítal. A privítal aj skúsenú ruku, ktorá si medzi ich telami spravila tú trochu priestoru, aby vzala do dlane oba erekcie, naraz ich hladila a naraz ich priviedla k vyvrcholeniu.

Áno, aj toto bola preňho novinka. Veľmi príjemná.

Chvíľu potom si ho Ron odviezol do kúpeľne, vlačil ho do sprchy a vyumýval dôkladne každúčký kúsok jeho tela ako jeho osobný domáci škriatok. Keď odtiaľ odchádzal, mal pocit, že v živote nebol nielen čistejší, ale aj uspokojenejší.

A zháčil sa, keď mu napadlo, že v tej posteli by sa nechal rád hýčkať hádam aj donekonečna.

Mohol predpokladať, že táto povznesená nálada mu nevydrží ani do obeda.

oooOOOoooOOOooo

Lucius bol nemilo prekvapený, keď mu bol odobratý prútik len sekundu po tom, čo prekročil prah Manoru. Draco sa na to celé díval s výrazom, ktorý sa mu rozhodne nepozdával.

„Synu, vidím, že tu skutočne nie som vítaný!“ precedil pomedzi zuby. „Po tom všetkom, čo som pre teba urobil, si zaslúžim aspoň to málo, nemyslíš? Trocha úcty!“

Ostali na seba zízať ako dvaja starí, zarytí nepriatelia. „To je práve to,“ začal Draco opatrne, „neviem, či si ju zaslúžiš.“

Lucius ho preklal namosúreným pohľadom a vykročil k nemu halou, ktorá na svojej impozantnosti nestratila za čas, kedy tu nebol.

„Vráť mi prútik!“ požiadal Draca s nastavenou rukou, ale jeho syn pokrútil hlavou.

„Nemôžem. Ochranné kúzla domu sú nastavené pre moju bezpečnosť.“

„Správaš sa, akoby som sa ťa chystal úkladne zavraždiť! Si patetický, Draco a obávam sa, že ťa trápi paranoja!“

„Ak ma niečo skutočne trápi, tak je to otázka, čomu vdáčim za tvoju neohlásenú návštevu. Uvedomuješ si, že som ťa sem nemusel vpustiť?“

Lucius si pohrdlivo odfrkol a bez otáľania zamieril do prijímaceho salóna. „Toto neznieslo odklad. Dostalo sa mi do uší čosi veľmi nemilé.“

Draco ho s nadvihnutým obočím nasledoval. Jeho otec sa k nemu uprostred izby na päte rázne zvrtol a rozhodil rukami. „To ma ani neponúkneš drinkom?!“

Draco v sebe udusil trpiteľský povzdych. Luskol prstami a škriatkovia ich bleskovo obslúžili.

Lucius sa s pohárom v ruke usadil. Odpil si, súhlasne tľoskol jazykom a uprel naňho ďalší nesúhlasný pohľad.

„Vraj sa stýkaš s jedným z tých úbožiakov. Je to pravda?“

Draco zakrúžil pohárom v ruke a rozkýval tak pokojnú hladinu jantárového jazera. „Nemyslím, že je to tvoja vec.“

Lucius si odfrkol. „A čo predmanželská zmluva? Čo naša dohoda s Parkinsonovcami? To si sa tak veľmi zmenil, že ti už nezáleží na rodinnej tradícii a pokračovaní nášho slávneho rodu?!“

„Rodina? Tradícia?“ ticho zúrilo, jeho hnev silnel rovnako s bolestnými spomienkami, ktoré doteraz pred svetom ukrýval.

„Celé roky sme ťa chovali ako v bavlnke! A takto sa mi odplácaš?“

Dracov pohár trpezlivosti pretiekol.

„Kde si bol vtedy, keď ma znásilnil tvoj skurvený švagor?! Kde si bol vtedy, keď sa na mne

vozila tá šialená bosorka, ktorá mala tú drzosť nazývať sa mojou tetou?! Kde si bol vtedy, ty svätý, keď mi zohydili rameno len preto, aby mi názorne predviedli, čo sa stane s mojou tvárou, keď o tom čo i len ceknem?! Ha? Kde si kurva trčal?!“

Lucius znehybnel. Ak aj mala pokožka jeho bledej tváre nejakú farbu, teraz sa z nej vytratila i tá štipka. Díval sa na vlastného syna, ktorý sa prvý raz v živote prestal ovládať a... vlastne, ani sa mu nemohol čudovať.

„Kde si bol, keď si Rod len tak zo zábavy vypožičal *tvoju* podobu a znásilňoval ma v *tvojej* spálni rovno pred zrkadlom, aby sa mohol pokochať na tej zvrátenosti? Kde si bol? Pri ktorej zo svojich početných mileniek, *otec*?!“ zasipel.

Nevyzeral na to, že by mu klamal. Ruka, v ktorej zvieral pohár sa mu zachvela. Odkošľal si, aby si našiel hlas.

„Netušil som, že...“

Draco sa odvrátil. „Samozrejme, že si netušil. Nikto to nevedel a matka to zistila neskoro. Musel som jej upraviť pamäť, lebo... Lestrangle sa vyhrážal, že ju zabije. Že to bude iba moja vina. Ohromne sa na tom všetkom bavili, keď ma preťahovali priamo pred tvojím cteným nosom!“

Lucius stále mlčal. Už pochopil, prečo sa Draco pokúsil o samovraždu, keď vypil tú fľaštičku jedu v... *piatom ročníku*.

Prišlo mu nevoľno. Mal pocit, že z miestnosti niekto vysal všetok vzduch.

Prišiel sem, aby prehovoril synovi do duše, aby dal jeho životu predom určený smer, ktorý mu s Cissou vybrali a teraz?

Dostal viac ako len hubovú polievku. Jeho jediný syn... jeho dedič bol ktovie ako dlho zneužívaný. Tajil to pred nimi a svojej matke upravil pamäť len preto, aby ju ochránil.

Zachoval sa viac ako chrabromilčan, než slizolinčan.

„Ako dlho to trvalo?“

Draco sa opieral dľaňami o kozubovú rímsu a neprítomne civel do jeho pukotajúceho brucha. „Na tom už nezáleží. Všetci sú mŕtvy. A ja... som začal nový život. Presne podľa *mojich* predstáv.“

„Ako myslíš. Ale uvedomuješ si, že napriek tomu, čo sa ti stalo, náš... rod zanikne po meči?“

Draco mlčal.

„A je tu ešte niečo. To bol ten pravý dôvod, prečo si mal zo mňa také obavy? Hádám si si vážne nemyslel, že ti ublížim, Draco?“

Jeho mlčanie hovorilo samé za seba. Luciusa to nepríjemne zaskočilo a vyviedlo z miery. Zvlášť preto, lebo mal svojho syna rád, aj keď to tak možno občas nevyzeralo, lebo bol niekedy prehnane prísny a kládol naňho privysoké nároky.

Ak by mal teda niečo od niekoho požadovať, zrejme by mal začať v prvom rade u seba. Vstal z kresla, pohár nechal nedopitý ležať na stole. Nechutilo mu. Asi z toho prívalu žlče, ktorý sa v ňom po synovom priznaní dvihol.

„Mrzí ma to. Keby som to bol tušil...“ slová nechal visieť vo vzduchu.

Ako by dopadol? Podobne ako Narcissa? Určite nie. Vykastroval by toho hajzla na mieste a už v živote by si nevrzol! A Bella? Uškrtil by tú šibnutú suku vlastnými rukami. Škoda, že na to už nebude mať príležitosť.

„Pôjdem. Na dnes som toho myslím počul... dost'. Ale bol by som rád, keby si na mňa nezanevrel. Nechcem ťa stratiť. A hoci si to možno nemyslíš, i ja som len človek, ktorý robí chyby. Len na tebe záleží, či mi dáš šancu a odpustíš mi, Draco.“

Lucius sa vzdialil a pri dverách sa jeho prútik ocitol opäť v jeho rukách. S trpkým povzdychom si ho vopchal do vrecka a opustil staré rodinné sídlo mysliac na svojho syna a jeho ohavné tajomstvo.

Keby to len vtedy tušil, keby to tušil...

Ponáhľal sa preč, akoby mu hoelo za päťami. Po lícach sa mu kotúľali slzy.

Možno prvý raz v živote...

10. kapitola - Kvapka elixíru a pravdy

Ronovi neuniklo, že Draco bol v posledných dňoch akýsi... neurčito *vzdialený*. Duchom neprítomný. Nevedel si to vysvetliť. Teda, pokiaľ to nesúviselo s tým, že ho čosi trápiť. Ale zakaždým, keď sa ho na to spýtal, podal mu slizolinčan iba uhýbavú odpoveď.

Dnes chcel, aby to bolo inak. Sedel v honosnom salóne Manoru, oproti ktorému ten jeho pôsobil svojim zariadením ako lacný výpredaj z blšieho trhu. Nemohol poprieť, že sa mu tu páči. Pohovka bola mäkká, pohodlná a dost' široká pre nich oboch.

Keď sa tak námatkovo rozhladol okolo, bol si istý, že by sa tu stratila i jeho početná rodina. Ale potom sa jeho myšlienky znova upli na ten jediný stred jeho záujmu.

Na Draca Malfoya, ktorý sedel mierne nahrbený kúsoček opodiaľ.

„Minule si začal niečo o tom, že ťa nepoznám a potom si bez vysvetlenia ušiel. A posledné dni si mi nedovolil, aby som sa ťa dotkol. Prečo?“ opýtal sa a dúfal, že naňho príliš netlačí. Ale ako mohol, po piatich týždňoch randenia?

Podvedome cítil, že sa mu rozkošný slizolinčan vzdáľuje a on tomu chcel stojať, čo stojať zabrániť. A ak to mal urobiť, musel ho nejako prinútiť zdôveriť sa mu. Nech to jeho tajomstvo bolo akékoľvek, neplánoval sa ho vzdať. Nie teraz, keď zistil ako veľmi mu na ňom záleží.

Čo prekvapilo i jeho samého.

Preto si pýtal radu u priateľov. Kým Hermione bola opatrná a radila mu, aby dal Dracovi ešte trochu času, Harry zaujal úplne opačný postoj. Ale on sa vždy do všetkého vrhal po hlavu, takže Rona to nemohlo prekvapiť.

Ginny prejavila vrodenu dravosť a prišla s malou zákernosťou. Jej myšlienku s Veritasérom zavrhol okamžite. To by ich vzťah s Dracom skončil skôr ako začal. Tým si bol istý.

Nebolo radno dráždiť hada bosou nohou a on nebol až taký hlúpy. I keď bol občas trochu natvrdlý a chvíľu mu trvalo, kým pochopil isté súvislosti.

Napokon poslušol Georga. Na kvapku upokojujúceho elixíru nevidel nič zlé a nápad s tým, aby si proste pekne sadli a od srdca sa porozprávali – *hoci to silne zaváňalo bifľomorskými taktikami* – nebol taký zavrhnuteľný nápad.

Draco po jeho ľavici viditeľne stuhol. Ani naňho nepozrel. Na Ronovu otázku zjavne nehodlal odpovedať.

Ron zbieral odvahu i trepezlivosť, ale aj kúsky získaných rád. *Pomaly a citlivo*, pripomínal si.

„Draco, viem, že sme spolu krátko, ale záleží mi na tebe.“

Mladík naňho pozrel ponad svoje pravé plece a pár sekúnd sa naňho díval s kamennou tvárou, akoby zvažoval, či je na tých vyriešených slovách kúska pravdy.

Potom zvesil plecia a prečesal si plavé pramene prstami. Šťhľe prsty v nich ostali ponorené aj vtedy, keď ticho zamrmľal: „Ak ti to poviem, už sa ma nikdy viac nebudeš chcieť dotknúť.“

Ron vedel, že ak bude mlčať prídlho, bude zle. Ale tiež veci nepomôže, keď tresne nejakú nepremyslenú hlúposť.

„Bol by som rád, keby si to rozhodnutie nechal na mňa.“ Teraz sa odmlčal, lebo mu dával načas.

Slizolinčanovo váhanie bolo evidentné, takže ponúkol malé riešenie. „Pomohla by kvapka upokojujúceho elixíru?“

Draco prerývane vydýchol a prikývol. Aj tak vedel, že s tým nemôže dodonekonečna otáľať. Bolo lepšie, keď si to povedia teraz, ešte na začiatku, kým...

Zamračil sa. Nie, preňho už bolo dávno neskoro. Veľmi dávno. Do toho modroookého dlháňa bol zaľúbený hádam celé roky. Ak ho nechá, raní ho to tak, či tak.

Úkosom sledoval ako Ron vytiahol ampulku so spomínaným elixírom a poprosil domáceho škriatka o dva poháre džúsu. Jeden z nich podal Dracovi.

Odpil si, oprel sa o pohovku maslovej farby a začal rozprávať. Netrvalo dlho a Ron sám siahol po jeho pohári, aby si ochuteným džúsom upokojil vlastné nervy.

oooOOOoooOOOooo

Draco sa nebránil, keď sa Ron natiahal po jeho ruke. Vzal ju do dlane a jemne hladil palcom. Bolo to celkom... upokojujúce. Aj keď tak naňho možno skôr pôsobilo tých pár kvapiek upokojujúceho elixíru.

No nebolo to iba v tom. Tešilo ho i čosi iné.

Ron nezdupal. Miesto toho sa jeho statočný chrabromilčan zachoval naozaj ako lev a rozhodol sa ustáť celú tú jeho nepríjemnú a pomerne zahanbujúcu spoveď.

A ona naozaj bola nepríjemná. S vedomím, že ju absolvoval už druhý raz a v krátkom časovom slede postrehol, že naňho nemá o nič silnejší vplyv ako tie nepekne spomienky. Ani zhubnejší. Zdalo sa, že oslabli.

Stále však neopomínal pôsobenie elixíru.

„Takže preto tá reakcia na tvojho otca?“ dovtúpil sa ryšavec.

Ron sa ukázal ako vnímavý poslucháč. Draco prikývol. „Ani on to nevedel. Bol plne zamestnaný nielen Temným pánom, ale aj milenkami. A po tom, čo sa mi vyhrážali a ako som bol nútený vymazať matke pamäť som o to ani nestál. Aj tak som... sa hanbil.“ Tak toto mu vykĺzlo cez zuby s námahou. Bolo ťažké priznať to, ale bolo to tak.

„Hanbiť by sa mali oni, Draco. Pevne verím, že sa obaja škvaria v pekle!“

Draco sa musel pousmiať. A spokojne si povzdychol, keď ho Ron pobožkal do dlane. „Nikdy by som nepovedal, že si toto všetko musel pretrpieť. Nikto si čosi také nezaslúži. Ale prezrad' mi niečo. Pokiaľ si dobre spomínam, Lestrangle skončil veľmi zle. Vždy sme si mysleli, že to bolo dielo nasraného Voldemorta, ale teraz mi čosi našepkáva, že to tak nie je.“

Draco sa prvý raz za niekoľko dní zachechtal. „Veru, dobrá intuícia. Vieš, hoci naši nič netušili, môj krstný otec to ľahko odhalil. Aj keď som potom ľutoval, že na to neprišiel skôr. Lestranga zabil v súboji a Bellatrix tiež mala na mále. Takže to vlastne bola práca nasraného Snapa.“

„Nikdy by som si nepomyslel, že raz budem Snapovi vzdávať vd'aky. Zaplať merlin za toho človeka!“ odmlčal sa, pritiahol si ho do náručia a pobožkal Draca na líce. „To preto sa tí dvaja potom tak zaryto nenávideli, však?“

Draco prikývol s nemalým údivom. „Ale odkiaľ to vieš?“

Ron mu vysvetlil, že sa pár detailov dozvedel od Harryho, ktorý mu na seba zanechal zopár užitočných spomienok na vysvetlenie i pochopenie.

Ron sa pohodlne oprel a stiahol ho tak so sebou, stále ho držal v náručí. „Teraz mi napadlo - to preto si bol po celé tie roky taký zlostný, však?“

Prikývol a pohodlne sa mu uvelebil na hrudi. „Závidel som vám. Mali ste jeden druhého, kým ja som bol so svojimi problémami dlho sám. Než mi pomohol Severus. Boli to hrozné časy. Šiel som z jednej sračky do druhej. A celý ten čas som musel bojovať s vlastnými citmi, ktoré ma doslova a do písmena zožierali.“

Ron evidentne nechápal, k čomu sa zvrtila reč, takže Draco sa nad jeho výrazom iba uškrnul a ochotne mu vysvetlil, čo tým myslel.

„Vieš, vždy si sa mi hrozne páčil. Bolo strašne ponižujúce nechať niektorých všímavejších spolužiakov v domnení, že pasiem po Potterovi. Ale boli chvíle, kedy som si vážne myslel, že je to dobré tak, ako to medzi nami vždy bolo. Ten druhý ročník, kedy si spackal to kúzlo – *Jedz slimáky* – no, keď na to spomínam, muselo to byť hrozné a strašne hnusné!“ a vystrúhal viac ako len znechutenú grimasu. Celého ho pri tej spomienke striaslo. „V duchu som sa zastrájal, že aspoň mám dôvod prestať snívať o tom, že sa s tebou bozkávam.“

Ron sa rozosmial. Toto by doňho nikdy nepovedal. Prestal, až keď ho Draco štuchol laktom do rebier.

„Aj tak ťa musím obdivovať,“ zašepkal Ron totálne zbožňujúco. „Po tom všetkom si neprestal dúfať a veriť. A keď si spomeniem na ten tvoj tanec v klube... *Merlin!* A potom to ráno v Rokville! Si odvážnejší ako väčšina chrabromilčanov.“

„No, neviem,“ zamrmlal Draco so sklopeným pohľadom. „Do toho klubu som išiel len preto, lebo som ťa v ten večer sledoval. A to ráno...“ zahrzol si do pery, „proste som ti neodolal. Bol si... nádherný.“

Ron sa pousmial. „Ak je tu niekto nádherný, si to ty.“

„Aj napriek...“ pozrel na svoju poznamenanú ruku.

„Nie - aj napriek. *Aj s týmto,*“ zamrmlal a s iskrou túžby v oku k nemu skláľal tvár. Pery pootvorené, dych sa krátil.

Dracove pery mu vyšli v ústrety. Ochotne sa prispôbili, otvorili a horúci klzký jazýček ho pozval dnu. Nemohol tú ponuku odmietnuť a ani nechcel. Bozk si vychutnal. Rovnako, ako si plánoval vychutnať jeho.

Ale nie dnes. Dnes ho bude iba držať v náručí, budú sa zhovárať a smiať. To im úplne stačí.

Nateraz...

oooOOOoooOOOooo

Ron vrhol pohľad na svojho najlepšieho priateľa a prevrátil očami. „Nedobiedzaj, nepoviem ti

nič.“

„Ale no tááák, to nie je fér!“ hundral nespokojne Harry.

„Netrep! Sám sa nevieš vpratať do kože, keď sa ti niekto šprtá v súkromí.“

„To je iné!“

„Hej? A v čom ako?“ nadvihol obočie a ostal naňho zízať s rukami založenými na hrudi.

Harry to vzdal. „Môžeš mi aspoň povedať, či je medzi vami všetko v poriadku?“

Ron prikývol a usmial sa. „V tom najlepšom. I keď si stále neviem zvyknúť na fakt, že je nechutne bohatý.“

Harry vystrúhal grimasu a štuchol doňho. „Ale to už ste vďaka tejto firme aj vy, nemám pravdu? A zisky vám za posledný mesiac zasa o čosi narástli. Aj vďaka Dracovi, že?“

„Iste. A keď si pomyslím, ako som spočiatku vyvádzal ako divý, keď som zistil, koho si George zavolať na výpomoc. Pche! To už ani hádam nie je pravda.“

V malom, no útulnom hostinci kde sedeli sa otvorili dvere. Na chvíľu ustal všeobecný ruch, kým to novovytvorené ticho niekto nenarušil obdivným hvíznutím, Harry sa roztopašne zaškľabil a Ron sa obrátil, aby sa uistil vo svojej domnienke.

A usmial sa.

K ich stolu si to vykračoval jeho nadmieru pohľadný milenec. Priateľ. A partner. Len čo k nim dorazil, vlepil Ronovi pusku rovno na ústa prv, než si sadol po jeho boku.

Škoda, že Harry sľúbil Ronovi, že bude poslušný a nebude si ich doberať. Sakramentsky to teraz ľutoval. Aj preto ten svoj potuteľný úsmev a nemiestnu poznámku, ktorá sa mu drala z úst radšej utopil v korbeli d'atelinového piva.

11. kapitola – Srdce si nevyberá

Lucius sa síce mračil. To bolo jediné, čo dával v poslednom čase ako emóciu najavo. A on sa vedel mračiť priam ukážkovo kráľovsky.

V salóne zavládlo hrobové ticho, keď si veľmi pozorne vypočul všetko, čo mu práve povedali. Hoci to bol iba nápad a k svojej realizácii mal na míle ďaleko.

Zatiaľ. I tak mal neodbytný pocit, že je už dávno rozhodnuté a jeho názor veľmi nezaváži.

„Len sa chcem uistiť, či to správne chápem,“ začal veľmi pomaly, keď sa k nim obrátil od okna. „Ide o muklovský spôsob, kde by vám náhradná matka vynosila dieťa bez toho, aby

s ňou musel jeden alebo druhý obcovať. Je tak?“

Ron si vymenil s Dracom krátky pohľad. Nebol si istý, ako to Malfoy starší strávi, ale on v zásade nebol proti. Vyriešila by sa tým tá jeho – *situácia* – s dedičom a pokračovateľom rodu. A Ron mal deti rád. Mať jedno s Dracom by bolo viac, než len krásne. Bábätko by z nich urobilo úplnú rodinu.

Obaja prikývli ako na povel.

Lucius zovrel pery, prižmúril oči a ruky si zopol za chrbtom, keď sa ponorený v myšlienkach prechádzal hore-dolu popred krb. Než sa prudko zastavil a znova na nich upriamil strieborný pohľad.

„Ako presne to funguje?“

Slova sa ujal Ron. „Dracove spermie by sa aplikovali do tela náhradnej matky. Pravda, úspech nie je vždy zaručený, ale Hermiona nás uistila, že existuje veľmi veľká šanca, aby to vyšlo.“

„Hermiona?“ zatiahol Lucius. „Myslíte Blaiseovu snúbenicu? Hermionu Grangerovú?“

„Tú a žiadnu inú,“ odvetil Draco a vstal. Prečesal si vlasy rukou a potom si aj tú vložil do vrecka nohavíc. „Pozri, otec. Viem, že to nie je to pravé orechové, ale malo by to splniť svoj účel.“

„Až na to, že môj prípadný vnuk bude mať gény aj dotyčnej osoby, ktorú vlastne ani nebudete dobre poznať, že?“

„Aj to sa dá zariadiť,“ oponoval mu ryšavec. „Môžeme si slobodne vybrať. A navyše, budeme mať k dispozícii lekárske záznamy o chorobopisoch celej rodiny. Aby sme sa vyhli prípadným dedičným neduhom.“

Lucius si povzdychol. „Aj tak mi to príde neprirodzené.“

„Účel svätí prostriedky,“ zakontroval Ron, na čo sa stretol s Luciusovým zamračením a s Dracovým pobavením. Vstal, prešiel cez miestnosť a natiahol sa po svojom manželovi, aby ňuho našiel podporu. „Keby to išlo aj inak, keby mohli dieťa vynosiť muži, bolo by to ľahšie. Ale takto? Nemyslím, že je ten nápad na zahodenie.“

Vtisol Dracovi na líce bozk, ktorý sa pri zmienke o mužskom počatí prekrižoval a čosi nezrozumiteľne zamrmal a pozrel na svojho svokra. „Skúste to zvážiť. Ale my dvaja sme sa vlastne už rozhodli.“

Lucius rozhodil rukami a pohrdlivo si odfrkol. „Tak na čo potom celá táto ceremónia?!“

„Chceli sme, aby ste vedeli, do čoho ideme.“

„Ďakujem pekne, Weasley!“ zasipel a sprážil ho pohľadom.

Na Rona to nemalo ten správny účinok, pretože sa iba pousmial, objal svojho manžela pevnejšie a nosom sa nežne obtrel o jeho líce.

Lucius mal na mále, aby detinsky neprevrátil očami. Ale na druhej strane bol rád, že jeho syn si vybral... *dobre*. Neopustil ho ani po tom, čo sa mu Draco vlani priznal s tou hroznou pravdou. Buď bol taký statočný, alebo tak veľmi zaľúbený. Zjavne zvíťazilo to druhé.

Hoci boli časy, keď práve jeho otca urážal, že klesol tak hlboko. A to bol čistokrvný! Teraz si však neviedli zle a aj keď si mohli dovoliť poriadnu vilu, Brloh odmietali opustiť. *Pochabí hlupáci!*

Vzdal sa nádeje, že sa tak niekedy stane. Jedine, že by im tá barabizňa padla priamo na hlavu. Čo by vlastne nebolo až také zlé. Ale potom si v duchu povzdychol. Bol si istý, že by to aj napriek značnej náhodnej demolácii dokázali opraviť. A možno by potom ten príbytok vyzeral dvakrát horšie.

Radšej nepokúšať myšlienky, pomyslel si, viedlo by to iba k sebadeštrukcii. Nepochybne. Pri tých ryšavcoch jeden nikdy nevie.

oooOOOoooOOOooo

Harry sedel na pohovke s miskou pukancov na kolenách, vedľa neho Ginny s Ronom a Dracom, ktorý sedel hneď v kresle pri manželovi. Duel bol rozohraný a stávky uzavreté.

„To v žiadnom prípade!“

„Nemôžete namietat! Nie je to napokon vaša vec!“ Lucius si zachovával zdanlivý pokoj, ale Draco im špeky prezradil, že pod povrchom to v ňom vrie ako v kotlíku nebohého Snapa.

Štyri hlavy preskakovali z jedného na druhého už dobrých desať minút.

„A vaša vari áno?“ opýtala sa posmešne a založila si ruky v bok. „Ste na omyle, Malfoy!“

„Tri dva pre tvoju mamku, Ronald,“ zamrmlal Harry s plnými ústami, za čo si vyslúžil od Ginny pohlavok.

Draco sa pousmial. „Ale stále nekončia. Ešte má dobrú šancu obrátiť skóre.“

Ron vystrúhal grimasu. „Láska, obávam sa, že to vidíš príliš farebne. Mamka sa práve dostala do tej správnej ráže.“

Dracovo obočie sa máličko povytiahlo. Potom sa k nemu naklonil. „Nemyslíš, že by sme im mali povedať, že to meno pre bábätko už máme dávno vybraté?“

Harry, ktorý to začul sa iba zhrozene naklonil. „Neopováž sa ma pripraviť o tento skvelý zápas! Okrem toho,“ prižmúril oči a škodoradostne sa uškrnul, „prišiel by si o svoj podiel, ktorý si stavil.“

„Dospej konečne, Potty!“ zamrmlal Draco na jeho adresu, vďaka čomu si vyslúžil vzdušný bozk od tmavovlasého chrabromilčana ako odpoveď na jeho uzemnenie, čo nezabralo.

Hádka sa zvrhla od vhodného mena pre dieťa na tému starostlivosti a výchovy. Čo bolo ešte

horšie, lebo Molly trvala na tom, že im hodlá nezištne pomáhať – *a to sa zdesil už i Ron* – a Lucius zas argumentoval niekoľkými domácimi škriatkami, ktorých majú v Manore plne k dispozícii. A s vysoko dvihnutým nosom poznamenal, že ak sa chce pasovať na ich osobného generála, nech sa páči, rád si jej služby vychutná.

Molly to zjavne pochopila dvojzmyselne, pretože hádku ukončila jej dobre mierená facka, po ktorej sa Lucius prekvapene chytil za líce a jeho strieborné oči takmer vypadli z jamôk nad tým barbarským gestom.

Molly zhrozená vlastným činom cúvla a rýchlo sa ospravedlnila s tým, že netuší, čo to do nej vošlo, na čo Lucius štipľavo poznamenal, že zjavne už dlhšie nič, pretože inak by bola pokojnejšia a určite aj ústretovejšia iným rozumným návrhom.

Pochopila ho rovnako dobre ako zvyšok obecenstva a tentoraz uhol Lucius, aby nevyfasoval ďalšiu facku.

To už Draco nevydržal a vykrikol: „Ticho vy dvaja!“

Rozhádání rodičia naňho pozreli v nemom úžase. Nikdy predtým ho nepočuli zvýšiť hlas. Toto bola novinka.

„Aby bolo jasné, náš syn sa bude volať Ezechiel Fabián a čo sa týka jeho výchovy, sme jeho rodičia a spoločnými silami to zvládneme. A áno, Molly, máme naozaj k dispozícii celý huf ochotných domácich škriatkov.“

Lucius sa zlomyseľne zaškl'abil. „Otec, ovládaj sa. Ten fakt ešte neznamená, že na nich necháme celú výchovu nášho syna.“

Opäť sa otočil k Molly a vl'údnejšie poznamenal: „Molly, ak budeme potrebovať vašu pomoc a rady, s čím tak trochu vlastne rátame – *obaja* – dúfam, že budete ochotná pomôcť. Napokon, myslím, že ten krdel' detí, ktoré prešli vašimi rukami len dokazuje, že ste ich vychovali vynikajúco. Sám to môžem potvrdiť,“ ukončil, keď sa usmial na Rona a potom pozrel Potterovým smerom.

„Tak a teraz mi daj ten podiel. Toto bola jednoznačná remíza!“ A zhrabol celú výhru, na Potterovu zlosť.

Kým Molly s Luciusom sa iba zamračene a nechápavo dívali o čom je reč, zvyšok prizeraajúcich prepukol v hurónsky smiech.

oooOOOoooOOOooo

Po čase:

Draco sedel na verande s džavotajúcim synom na kolenách. Jeho jemné vlasy voňali po jahodách. Potter mal fakt vyšinutý vkus nielen na drogériu. Ale musel sa usmiať, lebo ako krstný otec bol znamenitý.

Na terasu za nimi vyšiel Ron a prisadol si k nim na lavicu. Ľavou rukou objal manžela okolo ramien, pravou vzal do rúk synovu rúčku. „Lucinda práve zaspala. A len čo uložíme Ezyho,

myslím, že by sme si mohli nájsť chvíľku i na seba, čo povieš, láska?“

Ron sa obtrel nosom o ten Dracov a potom sa prisal v krátkom bozku na jeho ústa, keď k nemu natočil tvár a spokojne zavrnel.

Sotva dvojročný blondiačik s neábudkovo modrými očami vyvrátil hlávku dohora a zatlieskal ručičkami.

„Tata! Tata!“

Odrhli sa od seba a Ron si ho vzal na ruky. „Tak, mladý muž, je najvyšší čas ísť do postele.“

Draco sa pousmial a oboch nasledoval. Toto si nemohol nechať ujsť. Okrem toho, malý potreboval okúpať a už teraz sa tešil na pokračovanie rozprávky, ktorú Ron včera načal a skončil v tom najnapínavejšom bode, kedy sa králik Peter dostal do pazúrov lyžiakovi Mikovi.

A potom... príde hádam konečne na rad aj on. Ak im to pravdaže jedno z detí zasa nepokazí.

Stúpal za nimi do schodov a myslel na to, že nikdy nepredpokladal, že raz bude takýto šťastný. A stalo sa.

Spomenul si na Luciusovu pamätnú vetu, ktorý vyslovil v deň ako mu oznámili, že hodlajú spojiť svoje životy.

Srdce si nevybrá a ja sa s tým musím zmieriť.

Ak mohol teraz Draco celkom objektívne posúdiť, jeho otec sa s tým naozaj zmieril sa. A svojim vnúčatám bol rovnako príkladný starý otec ako Artur Weasley. Celkom dobre mu konkuroval.

Zlé časy a spomienky ostali navždy zabudnuté. Bol tu Ron a ich dve krásne deti. Nič iné mu k šťastiu nechýbalo.

Koniec